

Gjoni

¹ Në fillim ishte Fjala dhe Fjala ishte pranë Perëndisë, dhe Fjala ishte Perëndi. ² Ai (fjala) ishte në fillim me Perëndinë. ³ Të gjitha gjërat u bënë me anë të tij (fjala), dhe pa atë nuk u bë asnjë nga ato që u bënë. ⁴ Në atë ishte jeta, dhe jeta ishte drita e njerëzve. ⁵ Dhe drita shkëlqen në errësirë dhe errësira nuk e kuptoi. ⁶ Qe një njeri i dërguar nga Perëndia; emri i tij ishte Gjon. ⁷ Ai erdhi si dëshmitar, për të dëshmuar për dritën, që të gjithë të besonin nëpërmjet tij; ⁸ ai nuk ishte drita, por u dërgua për të dëshmuar për dritën. ⁹ Ai (fjala) ishte drita e vërtetë, që ndriçon çdo njeri që vjen në botë. ¹⁰ Ai (fjala) ishte në botë, dhe bota u krijua me anë të tij, por bota nuk e njohu. ¹¹ Ai erdhi në shtëpinë e vet dhe të vetët nuk e pranuan, ¹² por të gjithë atyre që e pranuan, ai u dha pushtetin të bëhen bij të Perëndisë, atyre që besojnë në emrin e tij, ¹³ të cilët nuk janë lindur nga gjaku, as nga vullneti i mishit, as nga vullneti i burrit, por janë lindur nga Perëndia. ¹⁴ Dhe Fjala u bë mish dhe banoi ndër ne; dhe ne soditëm lavdinë e tij, si lavdia e të vetëmlindurit prej Atit, plot hir e të vërtetë. ¹⁵ Gjoni dëshmoi për të dhe thirri duke thënë: “Ky është ai, për të cilin thashë: “Ai që vjen pas meje më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje””. ¹⁶ Dhe ne të gjithë morëm, prej mbushullisë së tij, hir mbi hir. ¹⁷ Sepse Ligji u dha nëpërmjet Moisiut, por hiri dhe e vërteta erdhën nëpërmjet Jezu Krishtit. ¹⁸ Askush s’e pa Perëndinë kurrë; i vetëmlinduri Bir, që është në gjirin e t’Et, është ai që e ka bërë të njohur. ¹⁹ Dhe kjo është dëshmia e Gjonit, kur Judenjtit i dërguan nga Jeruzalemi priftërinj dhe levitë për ta pyetur: “Kush je

ti?”. ²⁰ Ai edhe e rrëfeu, edhe nuk e mohoi, dhe rrëfeu: “Unë nuk jam Krishti”. ²¹ Atëherë ata e pyetën: “Kush je, pra? A je Elia?”. Ai tha: “Nuk jam!”. “Je ti profeti?”. Dhe ai përgjigjej: “Jol”. ²² Atëherë ata i thanë: “Kush je ti, që t’u japim përgjigje atyre që na dërguan? Ç’thua për veten tënde?”. ²³ Ai u përgjigj: “Unë jam zëri i atij që bërtet në shkretëtirë: drejtoni udhën e Zotit, sikurse tha profeti Isaia”. ²⁴ Dhe ata që qenë dërguar, ishin nga farisenjtë; ²⁵ ata e pyetën dhe i thanë: “Atëherë pse ti pagëzon, kur nuk je as Krishti, as Elia, as profeti?”. ²⁶ Gjoni iu përgjigj atyre, duke thënë: “Unë pagëzoi me ujë, por midis jush është një që ju nuk e njihni. ²⁷ Ai është ai që vjen pas meje e më paraprin, të cilit unë nuk jam i denjë t’ia zgjidh lidhësen e sandaleve”. ²⁸ Këto gjëra ndodhën në Betabara, përtej Jordanit, ku Gjoni po pagëzonte. ²⁹ Të nesërmen, Gjoni e pa Jezusin që po vinte drejt tij dhe tha: “Ja, Qengji i Perëndisë, që heq mëkatin e botës! ³⁰ Ky është ai për të cilin unë thashë: “Mbas meje vjen një burrë që më ka paraprirë, sepse ishte përpara meje!”. ³¹ Unë nuk e njihja, prandaj erdha të pagëzoi me ujë, që ky t’i zbulohet Izraelit”. ³² Dhe Gjoni dëshmoi duke thënë: “E pashë Frymën duke zbritur nga qielli si një pëllumb dhe ndenji mbi të. ³³ Unë nuk e njihja, por ai që më dërgoi të pagëzoi në ujë, më tha: “Ai, mbi të cilin do të shikosh se zbret Fryma dhe qëndron mbi të, është ai që pagëzon me Frymën e Shenjtë”. ³⁴ Dhe unë pashë e dëshmova se ai është Biri i Perëndisë”. ³⁵ Të nesërmen Gjoni rrinte përsëri atje me dy nga dishepujt e vet. ³⁶ Dhe, duke i ngulur sytë mbi Jezusin që po kalonte, tha: “Ja Qengji i Perëndisë!”. ³⁷ Dhe të dy dishepujt dëgjuan atë duke folur, dhe e ndoqën Jezusin. ³⁸ Por Jezusi u kthye dhe, kur pa se po e ndiqnin, u tha atyre: “Ç’kërkoni?”. Ata i thanë: “Rabbi (që e përkthyer do të thotë “mësues”), ku

banon?”. ³⁹ Ai iu përgjigj atyre: “Ejani e shikoni”. Ata shkuan dhe e panë ku banonte ai, dhe ndenjën atë ditë bashkë me të. Ishte rreth orës dhjetë. ⁴⁰ Andrea, vëllai i Simon Pjetrit, ishte një nga ata të dy që e kishin dëgjuar këtë nga Gjoni dhe kishin ndjekur Jezusin. ⁴¹ Ky gjeti më të parin vëllanë e vet, Simonin, dhe i tha: “E gjetëm Mesian që përkthyer do të thotë: “Krishti””; ⁴² dhe e çoi te Jezusi. Atëherë Jezusi e shikoi dhe tha: “Ti je Simoni, bir i Jonas. Ti do të quhesh Kefa, që do të thotë: “gur””. ⁴³ Të nesërmen, Jezusi donte të dilte në Galile; gjeti Filipin dhe i tha: “Ndiq më!”. ⁴⁴ Dhe Filipi ishte nga Betsaida, nga i njejtë qytet i Andreas dhe i Pjetrit. ⁴⁵ Filipi gjeti Natanaelin dhe i tha: “E gjetëm atë, për të cilin shkroi Moisiu në ligj dhe profetët: Jezusin nga Nazareti, të birin e Jozefit!”. ⁴⁶ Dhe Natanaeli i tha: “A mund të dalë diçka e mirë nga Nazareti?”. Filipi i tha: “Eja e shih!”. ⁴⁷ Jezusi pa se Natanaeli po vinte drejt tij dhe tha për të: “Ja një Izraelit i vërtetë, tek i cili s’ka mashtrim”. ⁴⁸ Natanaeli i tha: “Nga më njeh?”. Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Të pashë kur ishe nën fik, para se të të thërriste Filipi”. ⁴⁹ Natanaeli duke iu përgjigjur tha: “Mësues, ti je Biri i Perëndisë, ti je mbreti i Izraelit!”. ⁵⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Sepse të thashë se të pashë nën fik, ti beson; do të shohësh gjëra më të mëdha se këto!”. ⁵¹ Pastaj i tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se tash e tutje ju do të shihni qiellin e hapur dhe engjëjt e Perëndisë duke u ngjitur dhe duke zbritur mbi Birin e njeriut”.

2

¹ Tri ditë më vonë po bëhej një dasmë në Kanë të Galilesë, dhe nëna e Jezusit ishte atje. ² Edhe Jezusi me dishepujt e vet ishte ftuar në dasmë. ³ Duke qenë se mbaroi vera, nëna e Jezusit i tha: “Nuk kanë më verë!”.

⁴ Jezusi i tha: “Ç’ke me mua, o grua? Ora ime s’ka ardhur akoma!”. ⁵ Nëna e tij u tha shërbëtorëve: “Bëni gjithçka që ai t’ju thotë!”. ⁶ Aty ishin gjashtë enë prej guri, që përdreshin për pastrimin e Judenjve, dhe secila nxente dy ose tri masa. ⁷ Jezusi u tha: “Mbushni enët me ujë!”. Dhe ata i mbushën deri në grykë. ⁸ Pastaj u tha: “Nxirreni tani dhe çojani të parit të festës”. Dhe ata ia çuan. ⁹ Dhe, mbasi i pari i festës e provoi ujin e shndërruar në verë (ai nuk e dinte nga vinte kjo verë, por e dinin mirë shërbëtorët që e kishin nxjerrë ujin), i pari i festës e thirri dhëndrin, ¹⁰ dhe i tha: “Çdo njeri nxjerr në fillim verën më të mirë dhe, kur të ftuarit kanë pirë shumë, verën e keqe; ti, përkundrazi, e ke ruajtur verën e mirë deri tani!”. ¹¹ Jezusi bëri këtë fillim të shenjave në Kanë të Galilesë dhe e shfaqti lavdinë e tij, dhe dishepujt e tij besuan në të. ¹² Pas kësaj, ai zbriti në Kapernaum me nënën e tij, vëllezërit e tij dhe me dishepujt e tij; dhe ata qëndruan aty pak ditë. ¹³ Pra, Pashka e Judenjve ishte afër dhe Jezusi u ngjiti në Jeruzalem. ¹⁴ Dhe në tempull gjeti ata që shisnin qe, dele e pëllumba dhe këmbyes monedhash duke ndenjtur; ¹⁵ dhe si bëri një kamxhik me litarë, i dëboi të gjithë nga tempulli bashkë me qetë dhe delet, dhe ua hallakati paratë këmbyesve të monedhave dhe ua përmbysi tavolinat, ¹⁶ dhe shitësve të pëllumbave u tha: “Hiqni këto gjëra që këtej; mos e bëni shtëpinë e Atit tim shtëpi tregtie!”. ¹⁷ Kështu dishepujt e tij i kujtohej se ishte shkruar: “Zelli i shtëpisë sate më ka përpirë!”. ¹⁸ Atëherë Judenjët u përgjigjën dhe i thanë: “Ç’shenjë na tregon se i bën këto gjëra?”. ¹⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Shkatërroni këtë tempull dhe unë për tri ditë do ta ngre përsëri!”. ²⁰ Atëherë Judenjët thanë: “U deshën dyzet e gjashtë vjet që të ndërtohet ky tempull, dhe ti do ta ngresh për tri ditë?”. ²¹ Por ai

fliste për tempullin e trupit të vet. ²² Kur, më pas, ai ishte ringjallur prej së vdekuri, dishepujt e vet u kujtuan se ai këtë ua kishtë thënë dhe u besuan Shkrimin dhe fjalëve që kishte thënë Jezusi. ²³ Dhe kur që në Jeruzalem për festën e Pashkës, shumë vetë besuan në emrin e tij duke parë shenjat që bënte, ²⁴ por Jezusit nuk u zinte besë atyre, sepse i njihte të gjithë, ²⁵ dhe sepse nuk kishte nevojë që ndokush të jepte dëshmi për njeriun, sepse ai e dinte ç'kishte përbrenda njeriut.

3

¹ Midis farisenjve ishte një njeri me emrin Nikodem, një krer i Judenjve. ² Ky erdhi natën te Jezusi dhe i tha: “Mësues, ne e dimë se ti je një mësues i ardhur nga Perëndia, sepse askush nuk mund të bëjë shenjat që bën ti, në qoftë se Perëndia nuk është me të”. ³ Jezusi iu përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtete po të them që nëse një nuk ka rilindur, nuk mund ta shohë mbretërinë e Perëndisë”. ⁴ Nikodemi i tha: “Po si mund të lindë njeriu kur është plak? A mund të hyjë ai për së dyti në barkun e nënës së vet dhe të lindë?”. ⁵ Jezusi u përgjigj: “Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se kush nuk ka lindur nga uji dhe nga Fryma, nuk mund të hyjë në mbretërinë e Perëndisë. ⁶ Ç'ka lindur nga mishi është mish; por ç'ka lindur nga Fryma është frymë. ⁷ Mos u mrrekullo që të thashë: “Duhet të lindni përsëri”. ⁸ Era fryn ku të dojë dhe ti ia dëgjon zërin, por ti nuk e di nga vjen as ku po shkon; kështu është edhe çdo njëri që ka lindur nga Fryma”. ⁹ Nikodemi, duke u përgjigjur, i tha: “Si mund të ndodhin këto gjëra?”. ¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Ti je mësuesi i Izraelit dhe nuk i ditke këto gjëra? ¹¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se ne flasim atë që dimë dhe dëshmojmë atë që pamë, por ju

nuk e pranoni dëshminë tonë. ¹² Në qoftë se ju fola për gjërat tokësore dhe ju nuk besoni, si do të më besoni nëse ju flas për gjërat qiellore? ¹³ Askush nuk u ngjit në qiell, përveç atij që zbriti nga qielli, pra, Birit të njeriut që është në qiell. ¹⁴ Dhe ashtu si Moisiu e ngriti lart gjarprin në shkretëtirë, kështu duhet të ngrihet lart Biri i njeriut, ¹⁵ që kushdo që beson në të të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁶ Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e tij të vetëmlindurin, që, kushdo që beson në të, të mos humbasë, por të ketë jetë të përjetshme. ¹⁷ Sepse Perëndia nuk e dërgoi Birin e vet në botë që ta dënojë botën, por që bota të shpëtohet prej tij. ¹⁸ Ai që beson në të nuk dënohet, por ai që nuk beson tashmë është dënuar, sepse nuk ka besuar në emrin e Birit të vetëmlindur të Perëndisë. ¹⁹ Tani gjykimi është ky: Drita erdhi në botë dhe njerëzit deshën errësirën më tepër se dritën, sepse veprat e tyre ishin të mbrapshta. ²⁰ Sepse kushdo që bën gjëra të mbrapshta e urren dritën dhe nuk vjen te drita, që të mos zbulohen veprat e tij; ²¹ por kush bën të vërtetën vjen te drita, që veprat e tij të zbulohen, sepse u bënë në Perëndinë”. ²² Pas këtyre gjërave, Jezusi erdhi me dishepujt e vet në tokën e Judesë dhe qëndroi aty bashkë me ta dhe pagëzonte. ²³ Por edhe Gjoni pagëzonte në Enon, afër Salimit, sepse aty kishte shumë ujë; dhe njerëzit vinin dhe pagëzoheshin, ²⁴ sepse Gjoni s’ ishte hedhur akoma në burg. ²⁵ Atëherë lindi një diskutim ndërmjet dishepujve të Gjonit me Judenjët rreth pastrimit. ²⁶ Kështu erdhën te Gjoni dhe i thanë: “Mësues, ai që ishte me ty përtej Jordanit, për të cilin ti bërë dëshmi, ja, ai pagëzon dhe të gjithë shkojnë tek ai”. ²⁷ Gjoni u përgjigj dhe tha: “Njeriu nuk mund të marrë asgjë, nëse nuk i është dhënë nga qielli. ²⁸ Ju vetë më jeni dëshmitarë se thashë: “Unë nuk jam Krishti, por jam

dërguar përpara tij”. ²⁹ Ai që e ka nusen është dhëndri, por miku i dhëndrit, që është i pranishëm dhe e dëgjon, gëzohet shumë për zërin e dhëndrit; prandaj ky gëzimi im është i plotësuar! ³⁰ Ai duhet të rritet dhe unë të zvogëlohem. ³¹ Ai që vjen nga lart është përmbi të gjithë; ai që vjen nga dheu është nga dheu dhe flet për dheun; ai që vjen nga qielli është përmbi të gjithë. ³² Dhe ai dëshmon çfarë ka parë dhe dëgjuar, por askush nuk e pranon dëshminë e tij. ³³ Ai që e pranoi dëshminë e tij e vulosi se Perëndia është i vërtetë. ³⁴ Sepse ai që Perëndia ka dërguar flet fjalët e Perëndisë, sepse Perëndia nuk e jep Frymën e tij me masë. ³⁵ Ati e do Birin dhe i ka dhënë në dorë çdo gjë. ³⁶ Kush beson në Birin ka jetë të përjetshme, kurse kush nuk i bindet Birit nuk do të shohë jetë, por zemërimi i Perëndisë qëndron mbi të”.

4

¹ Pra, kur Zoti mori vesh se farisenjtë kishin dëgjuar se Jezusi po bënte më shumë dishepuj dhe po pagëzonte më shumë se Gjoni ² (ndonëse nuk pagëzonte Jezusi vetë, por dishepujt e tij), ³ e la Judenë dhe shkoi përsëri në Galile. ⁴ Por duhej të kalonte nëpër Samari. ⁵ Arriti, pra, në një qytet të Samarisë që quhej Sihar, afër tokës që Jakobi i kishte dhënë Jozefit, birit të vet. ⁶ Por aty ishte pusi i Jakobit. Dhe Jezusi, i lodhur nga udhëtimi, u ul pranë pusit; ishte rreth orës së gjashtë. ⁷ Një grua nga Samaria erdhi të nxjerrë ujë. Dhe Jezusi i tha: “Më jep të pi”, ⁸ sepse dishepujt e vet kishin shkuar në qytet për të blerë ushqime. ⁹ Por gruaja samaritane i tha: “Po qysh, ti që je Jude kërkon të pish prej meje, që jam një grua samaritane?” (Sepse Judenjtë nuk shoqërohen me Samaritanët). ¹⁰ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Po ta njihje ti dhuratën e Perëndisë dhe kush është ai që të thotë:

“Më jep të pi!”, ti vetë do të kërkoje nga ai dhe ai do të të jepte ujë të gjallë”. ¹¹ Gruaja i tha: “Zot, ti nuk ke as kovë për të nxjerrë dhe pusi është i thellë; nga e ke, pra, atë ujë të gjallë? ¹² Vallë je më i madh se Jakobi, ati ynë, qe na dha këtë pus dhe piu prej tij ai vetë, bijtë e tij dhe bagëtitë e tij?”. ¹³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Kushdo që pi nga ky ujë, do të ketë përsëri etje, ¹⁴ por kush pi nga uji që do t’i jap unë nuk do të ketë më kurrë etje përjetë; por uji që unë do t’i jap do të bëhet në të një burim uji që gufon në jetë të përjetshme”. ¹⁵ Gruaja i tha: “Zot, më jep këtë ujë, që unë të mos kem më etje dhe të mos vij këtu të nxjerr ujë!”. ¹⁶ Jezusi i tha: “Shko thirre burrin tënd dhe eja këtu”. ¹⁷ Gruaja u përgjigj dhe i tha: “Unë nuk kam burrë”. Jezusi i tha: “Mirë the: “Nuk kam burrë”, ¹⁸ sepse ti kishe pesë burra dhe ky që ke tani nuk është burri yt; për këtë ke thënë të vërtetën!”. ¹⁹ Gruaja i tha: “Zot, po shoh se ti je një profet. ²⁰ Etërit tanë adhuronin mbi këtë mal, dhe ju thoni se në Jeruzalem është vendi ku duhet të adhurojmë”. ²¹ Jezusi i tha: “O grua, më beso: vjen ora që as mbi këtë mal as në Jeruzalem nuk do të adhuroni Atin. ²² Ju adhuroni atë që s’e njihni; ne adhurojmë atë që njohim; sepse shpëtimi vjen nga Judenjtë. ²³ Por vjen ora, madje ajo ka ardhur, që adhuruesit e vërtetë ta adhurojnë Atin në frymë dhe në të vërtetën, sepse të tillë janë adhuruesit që kërkon Ati. ²⁴ Perëndia është Frymë, dhe ata që e adhurojnë duhet t’a adhurojnë në frymë dhe në të vërtetën”. ²⁵ Gruaja i tha: “Unë e di se do të vijë Mesia, që e quajnë Krisht; kur të ketë ardhur, ai do të na kumtojë çdo gjë”. ²⁶ Jezusi i tha: “Unë jam, ai që po të flet!”. ²⁷ Në këtë moment erdhën dishepujt e tij dhe u mrekulluan që po fliste me një grua; por asnjë nuk i tha: “Çfarë do?” ose: “Pse po flet me të?”. ²⁸ Atëherë gruaja e la kovën e saj dhe u kthye në qytet

dhe u tha njerëzve: ²⁹ “Ejani të shikoni një njeri që më ka thënë gjithçka kam bërë; vallë mos është ky Krishti?”. ³⁰ Dolën, pra, nga qyteti dhe erdhën tek ai. ³¹ Ndërkaq dishepujt e vet po i luteshin duke thënë: “Mësues, ha”. ³² Por ai u tha atyre: “Unë kam një ushqim për të ngrënë të cilin ju s’e njihni”. ³³ Prandaj dishepujt i thonin njërit-tjetrit: “Mos i solli vallë dikush për të ngrënë?”. ³⁴ Jezusi u tha atyre: “Ushqimi im është të bëj vullnetin e atij që më dërgoi dhe të kryej veprën e tij. ³⁵ A nuk thoni ju se ka edhe katër muaj dhe vjen korrja? Ja, unë po ju them: Ngrini sytë tuaj dhe shikoni fushat që tashmë zbardhojnë për korrjen. ³⁶ Korrësi e merr shpërblimin dhe mbledh frytin për jetën e përjetshme, që mbjellësi dhe korrësi të gëzohen sëbashku. ³⁷ Sepse në këtë vërtetohet e thëna: “Një mbjell e tjetri korr”. ³⁸ Unë ju dërgova të korrni atë për të cilin ju nuk u munduat; të tjerët u munduan dhe ju hytë në mundimin e tyre”. ³⁹ Dhe shumë Samaritanë nga ai qytet besuan në të, për shkak të fjalës së gruas që dëshmoi: “Ai më tregoi gjithçka kam bërë”. ⁴⁰ Por kur Samaritanët erdhën tek ai, e lutën të qëndrojnë me ta; dhe ai ndenji aty dy ditë. ⁴¹ Dhe shumë më tepër njerëz besuan për shkak të fjalës së tij. ⁴² Dhe ata i thoshnin gruas: “S’është më vetëm për shkak të fjalëve të tua që besojmë, por sepse ne vetë e kemi dëgjuar dhe dimë se ai është me të vërtetë Krishti, Shpëtimtari i botës”. ⁴³ Pra, si kaluan ato dy ditë, ai u nis prej andej dhe shkoi në Galile, ⁴⁴ sepse vetë Jezusi dëshmoi se një profet nuk nderohet në vendlindjen e vet. ⁴⁵ Pra, kur arriti në Galile, Galileasit e pritën, sepse kishin parë të gjitha ato që kishte bërë në Jeruzalem gjatë festës, sepse edhe ata kishin shkuar për festë. ⁴⁶ Jezusi erdhi, pra, përsëri në Kanë të Galilesë, ku e kishte bërë ujin verë. Dhe aty ishte një nëpunës i mbretit, djali i të cilit ishte i sëmurë në Kapernaum. ⁴⁷ Ky,

kur dëgjoi se Jezusi kishte ardhur nga Judeja në Galile, shkoi tek ai dhe iu lut që të zbriste e ta shëronte birin e tij, që ishte gati për vdekje. ⁴⁸ Atëherë Jezusi i tha: “Po të mos shikoni shenja dhe mrekulli, ju nuk besoni”. ⁴⁹ Nëpunësi i mbretit i tha: “Zot, zbrit para se djali im të vdesë”. ⁵⁰ Jezusi i tha: “Shko, djali yt jeton!”. Dhe ai njeri i besoi fjalës që i tha Jezusi dhe shkoi. ⁵¹ Pikërisht kur ai po zbriste, i dolën përpara shërbëtorët e vet dhe e informuan duke thënë: “Djali yt jeton!”. ⁵² Dhe ai i pyeti ata në cilën orë u bë më mirë; ata i thanë: “Dje në orën e shtatë e lanë ethet”. ⁵³ Atëherë i ati e kuptoi se ishte pikërisht në atë orë në të cilën Jezusi i kishte thënë: “Djali yt jeton”; dhe besoi ai dhe gjithë shtëpia e tij. ⁵⁴ Jezusi bëri edhe këtë shenjë të dytë, kur u kthye nga Judeja në Galile.

5

¹ Pas këtyre ngjarjeve ishte një festë e Judenjve dhe Jezusi u ngjit në Jeruzalem. ² Në Jeruzalem, afër portës së dhurve, është një pellg që në hebraisht quhet Betesda, dhe ka pesë portikë. ³ Nën to dergjeshin një numër i madh të lënguarish: të verbër, të çalë dhe të paralizuar, të cilët prisnin lëvizjen e ujit. ⁴ Sepse një engjëll, kohë pas kohe, zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari që hynte, mbasi uji ishte lëvizur, shërohej nga çfarëdo sëmundje që të kishte. ⁵ Aty ishte një njeri i lënguar prej tridhjetë e tetë vjetësh. ⁶ Jezusi, duke e parë shtrirë dhe duke ditur se prej shumë kohe ishte në atë gjendje, i tha: “A dëshiron të shërohesh?”. ⁷ I lënguari u përgjigj: “Zot, unë s’kam njeri që, kur lëviz uji, të më fusë në pellg; dhe, ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbrit para meje”. ⁸ Jezusi i tha: “Çohu, merr vigun tënd dhe ec!”. ⁹ Njeriu u shërua në çast, mori vigun e tij dhe eci. Atë ditë ishte e shtunë. ¹⁰ Prandaj Judenjtë i thanë atij që u shërua: “Është e shtunë; nuk

është e ligjshme për ty të ngresh vigun tënd!”. ¹¹ Ai iu përgjigj atyre: “Ai që më shëroi më tha: “Merre vigun tënd dhe ec!””. ¹² Atëherë ata e pyetën: “Kush është ai njeri që të tha: “Merre vigun tënd dhe ec?””. ¹³ Por ai që ishte shëruar nuk e dinte kush ishte, sepse Jezusi ishte larguar për shkak të turmës që ishte në atë vend. ¹⁴ Më vonë Jezusi e gjeti në tempull dhe i tha: “Ja, ti u shërove; mos mëkato më që të mos të të bëhet një gjë më e keqe”. ¹⁵ Ai njeri shkoi dhe u tregoi Judenjve se Jezusi ishte ai që e shëroi. ¹⁶ Për këtë Judenjtë e përndiqnin Jezusin dhe kërkonin ta vrisnin, sepse bënte këto gjëra të shtunave. ¹⁷ Por Jezusi u përgjigj atyre: “Im Atë vepron deri më tash, e edhe unë veproj”. ¹⁸ Për këtë Judenjtë kërkonin edhe më tepër ta vrisnin, sepse jo vetëm se shkelte të shtunën, por edhe se thoshte se Perëndia ishte ati i vet, duke e barazuar veten me Perëndinë. ¹⁹ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se Biri nuk mund të bëjë asgjë prej vetvetes, përveç asaj që sheh se bën Ati; gjërat në fakt që bën Ati, i bën po ashtu dhe Biri. ²⁰ Sepse Ati e do Birin dhe i dëfton gjithçka që bën vetë; dhe do t’i dëftojë vepra më të mëdha se këto, që të mrekulloheni. ²¹ Në fakt ashtu si ati ringjall të vdekurit dhe u jep atyre jetën, po kështu edhe Biri i jep jetën kujtdo që do. ²² Sepse Ati nuk gjykon asnjë, por gjithë gjyqin ia dha Birit, ²³ që të gjithë ta nderojnë Birin ashtu siç nderojnë Atin; kush nuk e nderon Birin, nuk nderon Atin që e ka dërguar. ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Ai që e dëgjon fjalën time dhe beson në atë që më ka dërguar, ka jetë të përjetshme, dhe ai nuk vjen në gjyq, por ka kaluar nga vdekja në jetë. ²⁵ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Po vjen ora, madje ka ardhur, kur të vdekurit do të dëgjojnë zërin e Birit të Perëndisë, dhe ata që e kanë dëgjuar do të jetojnë. ²⁶ Sepse, sikurse

Ati ka jetë në vetvete, kështu ia ka dhënë dhe Birit të ketë jetë në vetvete; ²⁷ dhe i ka dhënë gjithashtu autoritet të gjykojë, sepse është Bir i njeriut. ²⁸ Mos u mrrekulloni për këtë, sepse po vjen ora kur të gjithë ata që janë në varre do ta dëgjojnë zërin e tij ²⁹ dhe do të dalin prej tyre; ata që kanë bërë të mira, në ringjallje të jetës, dhe ata që kanë bërë të liga, në ringjalljen e dënimit. ³⁰ Unë s'mund të bëj asgjë nga vetja ime; gjykoj sipas asaj që dëgjoj dhe gjyqi im është i drejtë, sepse nuk kërkoj vullnetin tim, por vullnetin e Atit që më ka dërguar. ³¹ Nëse unë dëshmoj për veten time, dëshmia ime nuk është e vërtetë. ³² Është një tjetër që dëshmon për mua, dhe unë e di se dëshmia që ai jep për mua është e vërtetë. ³³ Ju keni dërguar te Gjoni dhe ai i ka dhënë dëshmi të vërtetës. ³⁴ Tani unë nuk e marr dëshminë nga asnjë njeri, por i them këto gjëra që ju të shpëtoheni. ³⁵ Ai ishte një kandil që digjet e ndriçon; dhe ju deshët të gëzoheni për pak kohë në dritën e tij. ³⁶ Por dëshmia që kam unë është më e madhe nga ajo e Gjonit; sepse veprat që Ati më ka dhënë të kryej, ato vepra që bëj unë, dëshmojnë për mua, se Ati më ka dërguar. ³⁷ Dhe Ati, që më dërgoi, ai vetë ka dëshmuar për mua; ju nuk e keni dëgjuar kurrë zërin e tij dhe as nuk e keni parë fytyrën e tij, ³⁸ dhe nuk e keni fjalën e tij që të banojë në ju, sepse nuk besoni në atë që ai ka dërguar. ³⁹ Ju hetoni Shkrimet sepse mendoni të keni nëpërmjet tyre jetë të përjetshme; dhe ato janë këto që dëshmojnë për mua. ⁴⁰ Por ju nuk doni të vini tek unë që të keni jetën. ⁴¹ Unë nuk marr lavdi nga njerëzit. ⁴² Por unë ju njoh, që nuk keni dashurinë e Perëndisë në ju. ⁴³ Unë kam ardhur në emër të Atit tim dhe ju nuk më pranoni; po të vinte ndonjë tjetër në emër të vet, ju do ta pranoni. ⁴⁴ Si mund të besoni ju, ju që ia merrni lavdinë njëri-tjetrit dhe nuk kërkon lavdinë që vjen vetëm nga Perëndia? ⁴⁵ Mos mendoni se unë ju

padis tek Ati; ka kush t'ju padisë: Moisiu, në të cilin ju kishit varur shpresën tuaj; ⁴⁶ sepse nëqoftëse ju do t'i kishit besuar Moisiut, do të më besonit edhe mua, sepse ai ka shkruar për mua. ⁴⁷ Por nëqoftëse ju nuk u besoni shkrimeve të tij, si do t'u besoni fjalëve të mia?”.

6

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi kaloi përtej detit të Galilesë, domethënë të Tiberiadës. ² Dhe një turmë e madhe e ndiqte, sepse shikonte shenjat që ai bënte mbi të lënguarit. ³ Por Jezusi u ngjit mbi malin dhe atje u ul me dishepujt e tij. ⁴ Dhe Pashka, festa e Judenjve ishte afër. ⁵ Jezusi, pra, i ngriti sytë dhe, duke parë se një turmë e madhe po vinte tek ai, i tha Filipit: “Ku do të blejmë bukë që këta të mund të hanë?”. ⁶ Por ai e thoshte këtë për ta vënë në provë, sepse ai e dinte ç'do të bënte. ⁷ Filipi iu përgjigj: “Dyqind denarë bukë nuk do të mjaftojnë për ata, që secili prej tyre mund të ketë një copë”. ⁸ Andrea, i vëllai i Simon Pjetrit, një nga dishepujt e tij, i tha: ⁹ “Këtu është një djalosh që ka pesë bukë elbi dhe dy peshq të vegjël; por ç'janë këto për aq njerëz?”. ¹⁰ Dhe Jezusi tha: “Bëjini njerëzit të ulen!”. Por në atë vend kishte shumë bar. Njerëzit, pra, u ulën dhe ishin në numër rreth pesë mijë. ¹¹ Pastaj Jezusi mori bukët dhe, pasi falenderoi, ua ndau dishepujve dhe dishepujt njerëzve të ulur; të njëjtën gjë bënë edhe me peshqit, aq sa deshën. ¹² Dhe mbasi ata u ngopën, Jezusi u tha dishepujve të vet: “Mblidhni copat që tepruan, që të mos shkojë dëm asgjë”. ¹³ I mblodhën, pra, dhe mbushën dymbëdhjetë shporta me copa nga ato pesë bukë prej elbi që u tepruan atyre që kishin ngrënë. ¹⁴ Atëherë njerëzit, kur panë shenjën që bëri Jezusi, thanë: Me të vërtetë ky është profeti, që duhet të vijë në botë”. ¹⁵ Por Jezusi, duke ditur se po vinin ta kapnin për ta bërë

mbret, u tërhoq përsëri mbi malin, fill i vetëm. ¹⁶ Kur u ngrys, dishepujt e tij zbritën drejt detit. ¹⁷ Hipën në barkë dhe shkuan përtej detit, drejt Kapernaumit; tashmë ishte errët dhe Jezusi ende nuk kishte ardhur tek ata. ¹⁸ Deti ishte i trazuar, sepse frynte një erë e fortë. ¹⁹ Dhe pasi kishin vozitur rreth njëzet e pesë ose tridhjetë stade, panë Jezusin që po ecte mbi det dhe po i afrohej barkës dhe patën frikë. ²⁰ Por ai u tha atyre: “Jam unë, mos druani!”. ²¹ Ata, pra, deshnin ta merrnin në barkë, dhe menjëherë barka u bregëzua në atë vend ku ishin drejtuar. ²² Të nesërmen turma, që kishte mbetur në bregun tjetër të detit, pa se atje nuk kishte tjetër përveç një barke të vogël, në të cilën kishin hipur dishepujt e Jezusit, dhe që ai nuk kishte hipur me ta, dhe që dishepujt e tij ishin nisur vetëm; ²³ ndërkaq kishin ardhur barka të tjera nga Tiberiada, afër vendit ku kishin ngrënë bukë, pasi Zoti kishte falënderuar. ²⁴ Turma, kur pa se Jezusi nuk ishte më atje dhe as dishepujt e tij, hipi edhe ajo nëpër barka dhe erdhi në Kapernaum, duke kërkuar Jezusin. ²⁵ Kur e gjetën përtej detit i thanë: “Mësues, kur erdhe këtu?” ²⁶ Jezusi u përgjigj dhe tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ju më kërkonit jo pse patë shenja, por sepse keni ngrënë nga bukët dhe keni qenë të ngopur. ²⁷ Mos punoni për ushqimin që prishet, por për ushqimin që mbetet për jetë të përjetshme, të cilin do t’jua japë Biri i njëriut, sepse mbi të Ati, domethënë Perëndia, vuri vulën e tij.” ²⁸ Atëherë e pyetën: “Çfarë duhet të bëjmë për të kryer veprat e Perëndisë?”. ²⁹ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Kjo është vepra e Perëndisë: të besoni në atë që ai ka dërguar.” ³⁰ Atëherë ata i thanë: “Çfarë shenjë bën ti, pra, që ne ta shohim e ta besoj-më? Ç’vepër po kryen? ³¹ Etërit tanë hëngrën manën në shkretëtirë, siç është shkruar: “Ai u dha të hanë bukë nga qielli””. ³² Atëherë

Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se jo Moisiu jua ka dhënë bukët nga qielli, por Ati im ju jep bukën e vërtetë nga qielli. ³³ Sepse buka e Perëndisë është ai që zbret nga qielli dhe i jep jetë botës”. ³⁴ Atëhere ata i thanë: “Zot, na jep gjithmonë atë bukë”. ³⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “Unë jam buka e jetës; kush vjen tek unë nuk do të ketë më kurrë uri dhe kush beson në mua, nuk do të ketë më kurrë etje. ³⁶ Por unë jua thashë: ju më keni parë, por nuk besoni. ³⁷ Gjithçka që më jep Ati do të vijë tek unë; dhe atë që vjen tek unë, unë nuk do ta nxjerr jashtë kurrë, ³⁸ sepse unë kam zbritur nga qielli jo për të bërë vullnetin tim, por vullnetin e atij që më ka dërguar. ³⁹ Ky është vullneti i Atit që më ka dërguar: që unë të mos humbas asgjë nga të gjitha ato që ai më ka dhënë, por t’i ringjall në ditën e fundit. ⁴⁰ Ky, pra, është vullneti i atij që më ka dërguar: që kushdo që sheh Birin dhe beson në të, të ketë jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit”. ⁴¹ Judenjtë, pra, murmurisnin për të, sepse kishte thënë: “Unë jam buka që zbriti nga qielli”, ⁴² dhe thoshnin: “Vallë, a nuk është ky Jezusi, biri i Jozefit, të cilit ia njohim babanë dhe nënën? Si thotë, pra, ky: “Unë zbriti nga qielli”?”. ⁴³ Atëherë Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Mos murmurisni midis jush. ⁴⁴ Askush nuk mund të vijë tek unë, po qe se Ati që më ka dërguar nuk e tërheq dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁴⁵ Në profetët është shkruar: “Të gjithë do të jenë të mësuar nga Perëndia”. Çdo njeri, pra, që ka dëgjuar dhe mësuar nga Ati, vjen tek unë. ⁴⁶ Jo s’e ka parë ndonjë Atin, përveç atij që është nga Perëndia; ky e ka parë Atin. ⁴⁷ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush beson në mua ka jetë të përjetshme. ⁴⁸ Unë jam buka e jetës. ⁴⁹ Etërit tuaj hëngrën manën në shkretirë dhe vdiqën. ⁵⁰ Kjo është buka që zbret nga qielli, që një mund të hajë e të mos

vdesë. ⁵¹ Unë jam buka e gjallë që zbriti nga qielli; nëse një ha nga kjo bukë do të jetojë përjetë; buka që unë do të jap është mishi im, që unë do ta jap për jetën e botës”. ⁵² Atëherë Judenjët filluan të diskutojnë njeri me tjetrin duke thënë: “Si mundet ky të na japë të hamë mishin e tij?”. ⁵³ Prandaj Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se, po të mos hani mishin e Birit të njeriut dhe të mos pini gjakun e tij, nuk keni jetën në veten tuaj. ⁵⁴ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, ka jetë të përjetshme, dhe unë do ta ringjall atë në ditën e fundit. ⁵⁵ Sepse mishi im është me të vërtetë ushqim dhe gjaku im është me të vërtetë pije. ⁵⁶ Kush ha mishin tim dhe pi gjakun tim, mbetet në mua dhe unë në të. ⁵⁷ Sikurse Ati i gjallë më ka dërguar dhe unë jetoj për shkak të Atit, ashtu edhe ai që më ha mua do të jetojë edhe ai për shkakun tim. ⁵⁸ Kjo është buka që zbriti nga qielli; nuk është si mana që hëngrën etërit tuaj dhe vdiqën; kush ha këtë bukë do të jetojë përjetë”. ⁵⁹ Këto gjëra tha Jezusi në sinagogë, duke mësuar në Kapernaum. ⁶⁰ Kur i dëgjuan këto, shumë nga dishepujt e tij thanë: “Kjo e folur është e rëndë, kush mund ta kuptojë?”. ⁶¹ Por Jezusi, duke e ditur në vetvete se dishepujt e vet po murmurisnin për këtë, u tha atyre: “Kjo ju skandalizon? ⁶² Ç’do të ishte po ta shihnit, pra, Birin e njeriut duke u ngjitur atje ku ishte më parë? ⁶³ Është Fryma që jep jetë; mishi nuk vlen asgjë; fjalët që po ju them janë frymë dhe jetë. ⁶⁴ Por janë disa midis jush që nuk besojnë”; në fakt Jezusi e dinte që në fillim kush ish in ata që nuk besonin, dhe kush ishte ai që do ta tradhtonte; ⁶⁵ dhe thoshte: “Për këtë arsye ju thashë se askush nuk mund të vijë tek unë, nëse nuk i është dhënë nga Ati im”. ⁶⁶ Që nga ai moment shumë nga dishepujt e vet u tërhoqën dhe nuk shkuan më me të. ⁶⁷ Atëherë Jezusi u tha të dymbëdhjetëve: “A doni

edhe ju të largoheni?”. ⁶⁸ Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: “Zot, te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme. ⁶⁹ Ne kemi besuar dhe kemi njohur se ti je Krishti, Biri i Perëndisë të gjallë”. ⁷⁰ Jezusi u përgjigj atyre: “A nuk ju kam zgjedhur unë ju të dymbëdhjetët? E një prej jush është një djall”. ⁷¹ Por ai fliste për Judë Iskariotin, birin e Simonit, sepse ky kishte për ta tradhtuar, ndonëse ishte një nga të dymbëdhjetët.

7

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi përshkoi Galilenë, sepse nuk donte të endej nëpër Jude, nga që Judenjtë kërkonin ta vrisnin. ² Por festa e Judenjve, ajo e Tabernakujve ishte afër. ³ Prandaj vëllezërit e tij i thanë: “Nisu prej këndeje dhe shko në Jude, që edhe dishepujt e tu t’i shohin veprat që ti bën. ⁴ Askush në fakt nuk bën asgjë në fshehtësi kur kërkon të njihet botërisht; kur ti do të bësh gjëra të tilla, tregohu botës!”. ⁵ Në fakt as vëllezërit e tij nuk besonin në të. ⁶ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Koha ime nuk ka ardhur ende; por koha juaj është gjithmonë gati. ⁷ Bota nuk mund t’ju urrejë juve, por më urren mua sepse unë dëshmoj për të se veprat e saj janë të mbrapshta. ⁸ Ngjituni ju në këtë festë; unë nuk po ngjitem ende në këtë festë, sepse koha ime ende nuk është plotësuar”. ⁹ Dhe si u tha atyre këto gjëra, mbeti në Galile. ¹⁰ Mbasi vëllezërit e tij u ngjitën në festë, atëherë edhe ai u ngjit atje, jo haptas, por si fshehurazi. ¹¹ Judenjtë, pra, e kërkonin gjatë festës dhe thoshnin: “Ku është ai?”. ¹² Në turmë pëshpëritej shumë për të; disa thoshnin: “Ai është i mirë!”. Të tjerë thoshnin: “Jo, madje ai e mashtron popullin”. ¹³ Por askush nuk fliste haptas për të, nga druajtja e Judenjve. ¹⁴ Por, aty nga mesi i festës, Jezusi u ngjit në tempull dhe mësonte. ¹⁵ Dhe Judenjtë mrrekulloheshin duke thënë:

“Si i ditka ky shkronjat, pa pasur studiuar?”. ¹⁶ Jezusi atëherë iu përgjigj atyre dhe tha: “Doktrina ime nuk është imja, por e atij që më ka dërguar. ¹⁷ Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime. ¹⁸ Kush flet nga vetja e tij kërkon lavdinë e vet, kurse ai që kërkon lavdinë e atij që e ka dërguar është i vërtetë, dhe në të nuk ka padrejtësi. ¹⁹ A nuk jua ka dhënë Moisiu ligjin? E pra, asnjë nga ju nuk e vë në praktikë ligjin. Pse kërkonti të më vritni?”. ²⁰ Turma u përgjigj dhe tha: “Ti ke një demon; kush kërkon të të vrasë?”. ²¹ Jezusi u përgjigj dhe u tha: “Unë bëra një vepër dhe ju të gjithë jeni të mreku-lluar. ²² Prandaj Moisiu iu dha rrethprerjen (ajo nuk është prej Moisiut, por prej etërve); dhe ju e rrethpritni një njeri të shtunën. ²³ Në qoftë se një njeri merr rrethprerjen të shtunën, që të mos shkelet ligji i Moisiut, ju zemëroheni kundër meje sepse shërova tërësisht një njeri të shtunën? ²⁴ Mos gjykoni sipas pamjes së jashtme, por gjykoni sipas drejtësisë!” ²⁵ Atëherë disa nga Jeruzalemi thanë: “A nuk është ky ai që kërkojnë ta vrasin? ²⁶ E megjithatë ja, ai po flet lirisht dhe nuk i thonë asgjë; mos kanë njohur krerët me të vërtetë se ai është Krishti? ²⁷ Por ne e dimë se nga është ai; ndërsa kur të vijë Krishti, askush nuk do ta dijë se nga është”. ²⁸ Atëherë Jezusi, duke mësuar në tempull, thirri dhe tha: “Ju më njihni dhe e dini se nga jam, megjithatë unë s’kam ardhur nga vetja, por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe ju nuk e njihni. ²⁹ Por unë atë e njoh, sepse jam nga ai dhe ai më dërgoi”. ³⁰ Prandaj ata kërkonin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të, sepse ora e tij s’kishte ardhur akoma. ³¹ Por shumë veta nga turma besuan në të dhe thoshnin: “Kur të vijë Krishti, a do të bëjë më shumë shenja se këto që ka bërë

ky?”. ³² Farisenjtë dëgjuan turmën duke pëshpëritur këto gjëra për të; prandaj farisenjtë dhe krerët e priftërinjve dërguan roje për ta kapur. ³³ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Unë jam edhe për pak kohë me ju, pastaj do të shkoj tek ai që më ka dërguar. ³⁴ Do të më kërkoni e nuk do të më gjeni; dhe atje ku do të jem unë, ju nuk do të mund të vini”. ³⁵ Prandaj Judenjtë thonin në mes tyre: “Ku do të shkojë ky që ne nuk do ta gjejmë? Mos do të shkojë tek ata që janë shpërndarë midis Grekëve, dhe të mësojë Grekët? ³⁶ Çfarë deshi të thoshte kur tha: “Ju do të më kërkoni dhe nuk do të më gjeni”; dhe: “Atje ku do të jem unë, ju nuk mund të vini?””. ³⁷ Ditën e fundit, në ditën e madhe të festës, Jezusi u çua në këmbë dhe thirri duke thënë: “Nëse dikush ka etje, le të vijë tek unë e të pijë. ³⁸ Ai që beson në mua, siç ka thënë Shkrimi, nga brendësia e tij do të burojnë lumenj uji të gjallë”. ³⁹ Por këtë ai e tha për Frymën, që do të merrnin ata që do të besonin në të; sepse Fryma e Shenjtë në fakt nuk ishte dhënë ende, sepse Jezusi ende nuk ishte përlevduar. ⁴⁰ Shumë veta nga turma, kur i dëgjuan këto fjalë, thoshnin: “Ky është me të vërtetë Profeti!”. ⁴¹ Të tjerë thoshnin: “Ky është Krishti”. Kurse të tjerë thoshnin: “Vallë nga Galilea vjen Krishti? ⁴² A nuk thotë Shkrimi se Krishti vjen nga pasardhja e Davidit dhe nga Bethlehemi, fshati ku jetonte Davidi?”. ⁴³ Kështu pati përçarje në turmë për shkak të tij. ⁴⁴ Dhe disa prej tyre donin ta kapnin, por askush nuk vuri dorë mbi të. ⁴⁵ Atëherë rojet u kthyen te krerët e priftërinjve dhe te farisenjtë, dhe këta u thanë atyre: “Pse nuk e sollët?”. ⁴⁶ Rojet u përgjigjen: “Asnjëri nuk ka folur kurrë si ai njeri”. ⁴⁷ Prandaj farisenjtë iu përgjigjën atyre: “Mos u gënjyet edhe ju? ⁴⁸ Mos vallë ndonjë nga krerët ose nga farisenjtë besoi në të? ⁴⁹ Por kjo turmë, që nuk e njeh ligjin, është e mallkuar”. ⁵⁰ Nikodemi, një prej tyre,

i cili natën kishte shkuar te Jezusi, u tha atyre: ⁵¹ “Ligji ynë dënon vallë një njeri para se ta ketë dëgjuar dhe ta dijë ç’ka bërë ai?”. ⁵² Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Mos je edhe ti nga Galilea? Hulumto Shkrimet dhe do të shohësh se nga Galilea s’ka dalë kurrë profet”. ⁵³ Dhe secili u kthye në shtëpinë e vet.

8

¹ Dhe Jezusi shkoi në malin e Ullinjve. ² Por, si zbardhi dita, u kthye përsëri në tempull dhe gjithë populli erdhi tek ai; dhe ai u ul dhe i mësonte. ³ Atëherë farisenjtë dhe skribët i prunë një grua që ishte kapur duke shkelur kurorën dhe, mbasi e vunë në mes, ⁴ i thanë Jezusit: “Mësues, kjo grua është kapur në flagrancë, duke shkelur kurorën. ⁵ Por në ligj Moisiu na ka urdhëruar të vriten me gurë gra të tilla, por ti ç’thua?”. ⁶ Flisnin kështu për ta vënë në provë dhe për të pasur diçka për ta paditur. Por Jezusi, duke u shtënë se nuk dëgjoi, u përkul dhe shkruante me gisht në dhe. ⁷ Dhe, kur ata vazhdonin ta pyesnin, ai u drejtua dhe u tha atyre: “Kush nga ju është pa mëkat, le ta hedhë i pari gurin kundër saj!”. ⁸ Pastaj u përkul përsëri dhe shkruante në dhe. ⁹ Atëherë ata, e dëgjuan këtë dhe të bindur nga ndërjegjija, u larguan një nga një, duke filluar nga më të vjetrit e deri te të fundit; kështu Jezusi mbeti vetëm me atë grua, që qëndronte atje në mes. ¹⁰ Jezusi atëherë u ngrit dhe, duke mos parë tjetër përveç gruas, i tha: “O grua, ku janë ata që të paditnin? Askush nuk të dënoi?”. ¹¹ Dhe ajo u përgjigj: “Askush, Zot”. Atëherë Jezusi i tha: “As unë nuk të dënoj; shko dhe mos mëkato më”. ¹² Dhe Jezusi u foli atyre përsëri duke thënë: “Unë jam drita e botës; kush më ndjek nuk do të ecë në errësirë, por do të ketë dritën e jetës”. ¹³ Atëherë farisenjtë i thanë: “Ti dëshmon për vetveten; dëshmimi

yt nuk është i vërtetë”. ¹⁴ Jezusi u përgjigj dhe u tha atyre: “Edhe pse dëshmoj për vetvete, dëshmimi im është i vërtetë, sepse unë e di nga kam ardhur e ku po shkoj; ju, përkundrazi, nuk e dini as nga vij dhe as ku po shkoj. ¹⁵ Ju gjykoni sipas mishit, unë nuk gjykoj asnjëri. ¹⁶ Por, edhe kur gjykoj, gjykimi im është i vërtetë, sepse unë nuk jam vetëm, por jam unë dhe Ati që më dërgoi. ¹⁷ Edhe në ligjin tuaj është shkruar se dëshmimi i dy njerëzve është i vërtetë. ¹⁸ Unë jam ai që dëshmoj për vetvete dhe Ati që më ka dërguar dëshmon për mua”. ¹⁹ Atëherë i thanë: “Ku është Ati yt?”. Jezusi u përgjigj: “Ju nuk më njihni as mua, as Atin tim; po të më njihnit mua, do të njihnit edhe Atin tim”. ²⁰ Jezusi i shprehu këto fjalë në vendin e thesarit, duke mësuar në tempull dhe askush nuk e kapi, sepse nuk i kishte ardhur akoma ora. ²¹ Jezusi, pra, u tha atyre përsëri: “Unë po shkoj dhe ju do të më kërkoni, dhe do të vdisni në mëkatin tuaj. Atje ku shkoj unë, ju nuk mund të vini”. ²² Prandaj Judenjët thoshnin: “Mos don të vrasë veten, sepse thotë: “Ku shkoj unë, ju nuk mund të vini?””. ²³ Dhe ai u tha atyre: “Ju jeni nga këtu poshtë, kurse unë jam nga atje lart; ju jeni prej kësaj bote, unë nuk jam prej kësaj bote. ²⁴ Prandaj ju thashë se ju do të vdisni në mëkatet tuaja, sepse po të mos besoni se unë jam, ju do të vdisni në mëkatet tuaja”. ²⁵ Atëherë ata i thanë: “Kush je ti?”. Dhe Jezusi u tha atyre: “Pikërisht atë që ju thashë. ²⁶ Shumë gjëra kam për të thënë e për të gjykuar lidhur me ju; por ai që më ka dërguar është i vërtetë dhe gjërat që kam dëgjuar nga ai, ia them botës”. ²⁷ Ata nuk e kuptuan se ai po u fliste atyre për Atin. ²⁸ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Kur ta keni lartuar Birin e njeriut, atëherë do të njihni se unë jam, dhe se nuk bëj asgjë prej vetvetes, por i them këto gjëra ashtu si Ati më ka mësuar. ²⁹ Dhe ai që më ka dërguar është me mua; Ati s’më ka

lënë vetëm, sepse bëj vazhdimisht gjërat që i pëlqejnë”.
³⁰ Ndërsa ai thoshte këto gjëra, shumë veta besuan në të.
³¹ Atëherë Jezusi u tha Judenjve që besuan në të: “Nëse do të qëndroni në fjalën time, jeni me të vërtetë dishepujt e mi; ³² do ta njihni të vërtetën dhe e vërteta do t’ju bëjë të lirë”. ³³ Ata iu përgjigjën: “Ne jemi pasardhës të Abrahamit dhe s’kemi qenë kurrë sk-llevër të askujt; si mund të thuash ti: “Do të bëheni të lirë”?”. ³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush bën mëkatin është skllav i mëkatit. ³⁵ Por skllavi nuk rri përgjithmonë në shtëpi; ndërsa biri rri përgjithmonë. ³⁶ Pra, nëse Biri do t’ju bëjë të lirë, do të jeni me të vërtetë të lirë”. ³⁷ “Unë e di se jeni pasardhësit e Abrahamit, por ju kërkoni të më vrisni, sepse fjala ime nuk gjen vend në ju. ³⁸ Unë flas për ç’kam parë tek Ati im, dhe ju bëni gjërat që keni parë tek ati juaj”. ³⁹ Ata, duke u përgjigjur, i thanë: “Ati ynë është Abrahami”. Jezusi u tha atyre: “Po të ishit bij të Abrahamit, do të bënit veprat e Abrahamit; ⁴⁰ por ju tani kërkoni të më vrisni mua, që ju kam folur të vërtetën që kam dëgjuar nga Perëndia; Abrahami këtë nuk e bëri. ⁴¹ Ju bëni veprat e atit tuaj”. Prandaj ata i thanë: “Ne nuk lindëm nga kurvërimi; ne kemi një Atë të vetëm: Perëndinë”. ⁴² Atëherë Jezusi u tha atyre: “Po të ishte Perëndia Ati juaj, ju do të më donit, sepse kam dalë dhe kam ardhur nga Perëndia; nuk kam ardhur, pra, nga vetja ime, por ai më ka dërguar. ⁴³ Përse nuk e kuptoni thënien time? Sepse nuk mund të dëgjoni fjalën time. ⁴⁴ Ju jeni nga djalli, që është ati juaj, dhe doni të bëni dëshirat e atit tuaj; ai ishte vrasës që nga fillimi dhe nuk qëndroi në të vërtetën, sepse në të nuk ka të vërtetë. Kur thotë të rrema, flet nga vetvetja, sepse është gënjeshtar dhe ati i rrenës. ⁴⁵ Kurse mua, duke qenë se ju them të vërtetën, nuk më besoni. ⁴⁶ Cili nga ju më bind për mëkat?

Nëse flas të vërtetën, përse nuk më besoni? ⁴⁷ Kush është prej Perëndisë, i dëgjon fjalët e Perëndisë; prandaj ju nuk dëgjoni, se nuk jeni prej Perëndisë”. ⁴⁸ Atëherë Judenjtë iu përgjigjën dhe i thanë: “A nuk themi me të drejtë se ti je Samaritan dhe se ke një demon?”. ⁴⁹ Jezusi u përgjigj: “Unë s’kam një demon, por nderoj Atin tim; ju përkundrazi më çnderoni. ⁵⁰ Tani unë nuk kërkoj lavdinë time, ka kush e kërkon dhe gjykon. ⁵¹ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se ai që zbaton fjalën time, nuk do ta shohë kurrë vdekjen, përjetë”. ⁵² Pra Judenjtë i thanë: “Tani njohim se ti ke një demon. Abrahami dhe profetët kanë vdekur, kurse ti thua: “Kur njëri zbaton fjalën time, nuk do ta shijojë kurrë vdekjen, përjetë”. ⁵³ Ti qenke më i madh se ati ynë Abraham, i cili ka vdekur? Edhe profetët kanë vdekur; kush pretendon se je?”. ⁵⁴ Jezusi u përgjigj: “Në qoftë se unë e përlëvdoj veten, lavdia ime s’është asgjë. Është Ati im ai që më përlëvdon, për të cilin ju thoni se është Perëndia juaj. ⁵⁵ Por ju ende s’e keni njohur, kurse unë e njoh dhe, po të thoja se nuk e njoh, do të isha një gënjeshtar si ju; por unë e njoh dhe e zbatoj fjalën e tij. ⁵⁶ Abrahami, ati juaj, ngazëllohej në shpresën që të shihte ditën time; e pa dhe u gëzua”. ⁵⁷ Judenjtë, pra, i thanë: “Ti ende nuk je pesëdhjetë vjeç dhe e paske parë Abrahamin?”. ⁵⁸ Jezusi u tha atyre: “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: para se të kishte lindur Abrahami, unë jam”. ⁵⁹ Atëherë ata morën gurë, që t’i hidhnin kundër tij; por Jezusi u fsheh dhe doli nga tempulli, duke kaluar midis tyre; dhe kështu u largua.

9

¹ Kur po kalonte, pa një njeri që ishte i verbër që nga lindja. ² Dhe dishepujt e tij e pyetën duke thënë: “Mësues, kush ka mëkatuar, ai apo prindërit e tij, që ai ka lindur

i verbër?”. ³ Jezusi u përgjigj: “As ai, as prindërit e tij s’kanë mëkatuar, por kjo ndodhi që tek ai të dëftohen veprat e Perëndisë. ⁴ Unë duhet t’i kryej veprat e atij që më ka dërguar sa është ditë; vjen nata kur askush nuk mund të veprojë. ⁵ Derisa jam në botë, unë jam drita e botës”. ⁶ Pasi kishte thënë këto gjëra, pështyu përdhe, bëri baltë me pështymë dhe leu sytë e të verbërit me të. ⁷ Pastaj i tha: “Shko, lahu në pellgun e Siloamit” (që do të thotë: dërguar); dhe ai shkoi atje, u la dhe u kthye duke parë. ⁸ Atëherë fqinjët dhe ata që më parë e kishin parë të verbër, thanë: “A s’është ky ai që rrinte ulur dhe lypte?”. ⁹ Disa thoshnin: “Ai është”. Të tjerë: “I përngjan atij”. Dhe ai thoshte: “Unë jam”. ¹⁰ I thanë pra: “Si të janë hapur sytë?”. ¹¹ Ai u përgjigj dhe tha: “Një njeri, që quhet Jezus, ka bërë baltë, m’i leu sytë dhe më tha: “Shko te pellgu i Siloamit dhe lahu”. Dhe unë shkova atje, u lava dhe m’u kthye drita e syve”. ¹² Dhe ata i thanë: “Ku është ai?”. Ai u përgjigj: “Nuk e di”. ¹³ Atëherë ata e çuan te farisenjtë atë që më parë kishte qenë i verbër. ¹⁴ Dhe ishte e shtunë kur Jezusi bëri baltën dhe ia hapi sytë. ¹⁵ Edhe farisenjtë, pra, e pyesnin përsëri si e fitoi dritën e syve. Dhe ai u tha atyre: “Më vuri baltë mbi sy, u lava dhe shoh”. ¹⁶ Atëherë disa farisenj thanë: “Ky njeri nuk është nga Perëndia, sepse nuk e respekton të shtunën!”. Të tjerë thoshnin: “Si mund të kryejë shenja të tilla një njeri mëkatar?”. Dhe kishte përçarje midis tyre. ¹⁷ E pyetën, pra, përsëri të verbërit: “Po ti, ç’thua për atë për faktin që t’i ka hapur sytë?”. Ai tha: “Është një profet”. ¹⁸ Por Judenjtë nuk besuan se ai kishte qenë i verbër dhe se kishte fituar dritën e syve, derisa thirrën prindërit e atij që kishte fituar dritën e syve. ¹⁹ Dhe i pyetën ata: “A është ky djali juaj, për të cilin ju thoni se ka lindur i verbër? Vallë si sheh tani?”. ²⁰ Prindërit e tij, duke u përgjigjur

atyre, thanë: “E dimë se ky është djali ynë dhe se ka lindur i verbër,²¹ por ne nuk dimë se si sheh tani ose se kush ia ka hapur sytë; pyeteni atë; ai moshë ka, do t’ju flasë për veten e vet”.²² Këto thanë prindërit e tij, sepse kishin frikë nga Judenjtë; sepse Judenjtë kishin vendosur që, nëse dikush do ta rrëfente Jezusin si Krishti, do të përjashtohet nga sinagoga.²³ Prandaj prindërit e tij thanë: “Moshë ka, pyeteni atë”.²⁴ Atëherë ata e thirrën përsëri njeriun që kishte qenë i verbër dhe i thanë: “Jepi lavdi Perëndisë; ne e dimë se ai njeri është mëkatar”.²⁵ Ai atëherë u përgjigj dhe tha: “Në është mëkatar, nuk e di, por di një gjë, që isha i verbër dhe tani shoh”.²⁶ E pyetën përsëri: “Ç’të bëri? Si t’i ka hapur sytë?”.²⁷ Ai u përgjigj atyre: “Unë tashmë ua kam thënë dhe ju nuk keni dëgjuar; pse doni ta dëgjoni përsëri? Doni ndoshta të bëheni edhe ju dishepuj të tij?”.²⁸ Por ata e fyen dhe thanë: “Ti je dishepull i tij, por ne jemi dishepuj të Moisiut!²⁹ Ne e dimë se Perëndia i foli Moisiut; sa për atë, nuk e dimë se nga është”.³⁰ Ai njeri u përgjigj dhe u tha atyre: “E pra, është e çuditshme që ju të mos dini nga është ai; megjithatë ai m’i hapi sytë!³¹ Dhe ne e dimë se Perëndia nuk i dëgjon mëkatarët, por nëse dikush është i druajtshëm ndaj Perëndisë dhe bën vullnetin e tij, ai atë e dëgjon!³² Që prej fillimit të botës nuk është dëgjuar që dikush t’ia ketë hapur sytë një të linduri të verbër.³³ Po të mos ishte ky nga Perëndia, nuk do të mund të bënte asgjë”.³⁴ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Ti ke lindur i tëri në mëkate e don të na mësosh?”. Dhe e nxorën jashtë.³⁵ Jezusi e mori vesh se e nxorën jashtë dhe, kur e gjeti, i tha: “A beson ti në Birin e Perëndisë?”.³⁶ Ai u përgjigj dhe tha: “Kush është, Zot, që unë të besoj në të?”.³⁷ Dhe Jezusi i tha: “Ti e ke parë; është pikërisht ai që po të flet”.³⁸ Atëherë ai tha: “Unë besoj, o Zot”; dhe e adhuroi.³⁹ Pastaj Jezusi tha: “Unë kam ardhur në këtë

botë për të bërë një gjyq, që ata që nuk shohin të shohin dhe ata që shohin të verbohen”. ⁴⁰ Disa nga farisenjtë që ishin me të i dëgjuan këto gjëra dhe i thanë: “Jemi të verbër edhe ne?”. ⁴¹ Jezusi u përgjigj atyre: “Po të ishit të verbër, nuk do të kishit asnjë mëkat; por tani thoni: “Ne shohim”, prandaj mëkati juaj mbetet”.

10

¹ “Në të vërtetë, në të vërtetë unë po ju them: Ai që nuk hyn nëpër derë të vathës së deleve, por ngjitet nga një anë tjetër, ai është vjedhës dhe kusar; ² kurse kush hyn nëpër derë është bariu i deleve. ³ Atij ia hap portieri; delet e dëgjojnë zërin e tij, dhe ai i thërret delet e tij me emër dhe i prin jashtë. ⁴ Dhe, pasi i ka nxjerrë delet e tij, shkon para tyre; dhe delet e ndjekin, sepse njohin zërin e tij. ⁵ Por nuk ndjekin asnjë të huaj, por do të ikin larg tij, sepse nuk e njohin zërin e të huajve”. ⁶ Jezusi u tha atyre këtë shëmbëlltyrë, por ata nuk morën vesh për çfarë po u fliste. ⁷ Prandaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: unë jam dera e deleve. ⁸ Të gjithë ata që erdhën para meje janë vjedhës e kusarë; por delet nuk i kanë dëgjuar. ⁹ Unë jam dera; nëse dikush hyn nëpërmjet meje, do të shpëtohet; do të hyjë, do të dalë dhe do të gjejë kullotë. ¹⁰ Vjedhësi nuk vjen veçse për të vjedhur, për të vradë e për të shkatërruar; por unë kam ardhur që të kenë jetë e ta kenë me bollëk. ¹¹ Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet. ¹² Kurse rrogëtari, që nuk është bari, dhe delet nuk janë të vetat, sheh ujkun që po vjen, i braktis delet dhe ikën; dhe ujku i rrëmben dhe i shpërndan delet. ¹³ Rrogëtari ikën, sepse është rrogëtar dhe nuk do t’ia dijë për delet. ¹⁴ Unë jam bariu i mirë, dhe i njoh delet e mia dhe ato më njohin mua, ¹⁵ ashtu siç më njeh Ati mua dhe unë e

njoh Atin dhe lë jetën time për delet. ¹⁶ Unë kam edhe dele të tjera që nuk janë të kësaj vathe; duhet t'i mbledh edhe ato, dhe ato do ta dëgjojnë zërin tim, dhe do të jetë një tufë e vetme dhe një Bari i vetëm. ¹⁷ Prandaj Ati më do, sepse unë e lë jetën time që ta marr përsëri. ¹⁸ Askush nuk mund të ma heqë, por e lë nga vetja; unë kam pushtet ta lë e pushtet ta marr përsëri; ky është urdhri që kam marrë nga Ati im". ¹⁹ Atëherë lindi përsëri një përçarje midis Judenjve për shkak të këtyre fjalëve. ²⁰ Dhe shumë nga ata thoshnin: "Ai ka një demon dhe nuk është në vete; përse e dëgjoni?". ²¹ Të tjerë thoshnin: "Këto nuk janë fjalë të një të demonizuari; a mundet një demon t'ua hap sytë të verbërve?". ²² U kremtua festa e Kushtimit në Jeruzalem, dhe ishte dimër. ²³ Dhe Jezusi po ecte në tempull, nën portikun e Salomonit. ²⁴ E rrethuan, pra, Judenjtë dhe i thanë: "Deri kur do të na mbash pezull? Nëse je Krishti, na e thuaj haptas". ²⁵ Jezusi u përgjigj atyre: "Unë jua kam thënë, por ju nuk besoni; veprat që bëj në emër të Atit tim, janë ato që dëshmojnë për mua. ²⁶ Por ju nuk besoni, sepse nuk jeni nga delet e mia, siç jua kam thënë. ²⁷ Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin; ²⁸ dhe unë u jap atyre jetën e përjetshme dhe nuk do të humbasin kurrë, e askush nuk do t'i rrëmbejë nga dora ime. ²⁹ Ati im, që m'i dha, është më i madh se të gjithë; dhe askush nuk mund t'i rrëmbejë nga dora e Atit tim. ³⁰ Unë dhe Ati jemi një". ³¹ Prandaj Judenjtë morën përsëri gurë për ta vlarë me gurë. ³² Jezusi u përgjigj atyre: "Ju tregova shumë vepra të mira nga Ati im; për cilën nga këto më vrisni me gurë?". ³³ Judenjtë u përgjigjën duke thënë: "Ne nuk të vrasim me gurë për asnjë vepër të mirë, po për blasfemi, dhe sepse ti, duke qenë njeri, e bën veten Perëndi". ³⁴ Jezusi u përgjigj atyre: "A nuk është shkruar në ligjin tuaj: "Unë thashë:

Ju jeni perëndi”? ³⁵ Nëse ai i quan perëndi ata, të cilëve u qe drejtuar fjala e Perëndisë (dhe Shkrimi nuk mund të bjerë poshtë), ³⁶ ju thoni se ai, që Ati e ka shenjtëruar dhe e ka dërguar në botë, blasfemon, sepse ka thënë: “Unë jam Biri i Perëndisë”? ³⁷ Nëse unë nuk bëj veprat e Atit tim, mos më besoni, ³⁸ por nëse i bëj, edhe po të mos më besoni mua, u besoni të paktën veprave, që të njihni e të besoni se Ati është në mua dhe unë në atë”. ³⁹ Për këtë arsye ata kërkonin përsëri ta kapnin, por ai ikte nga duart e tyre. ⁴⁰ Dhe shkoi përsëri përtej Jordanit, në vendin ku më parë Gjoni pagëzonte; dhe ndaloi aty. ⁴¹ Dhe shumë veta erdhën tek ai dhe thoshnin: “Gjoni vërtet nuk bëri asnjë shenjë, por gjithçka që Gjoni tha për këtë ishte e vërtetë”. ⁴² Dhe atje shumë veta besuan në të.

11

¹ Ishte atëherë i sëmurë një farë Llazari nga Betania, fshati i Marisë dhe i Martës, motrës së saj. ² Maria ishte ajo që e vajosi me vaj erëkëndëshëm Zotin dhe ia fshiu këmbët me flokët e saj; dhe vëllai i saj, Llazari, ishte i sëmurë. ³ Prandaj motrat i dërguan fjalë Jezusit: “Zot, ja, ai që ti e do shumë është i sëmurë”. ⁴ Dhe Jezusi si dëgjoi këto tha: “Kjo sëmundje nuk është për vdekje, po për lavdinë e Perëndisë, që nëpërmjet saj të përlëvdohet Biri i Perëndisë”. ⁵ Por Jezusi e donte Martën, motrën e saj dhe Llazarin. ⁶ Kur dëgjoi se Llazari ishte i sëmurë, qëndroi edhe dy ditë në vendin ku ishte. ⁷ Pastaj u tha dishepujve: “Të kthehemi përsëri në Jude”. ⁸ Dishepujt i thanë: “Mësues, pak më parë Judenjtë kërkonin të të vrisnin me gurë dhe ti po shkon përsëri atje?”. ⁹ Jezusi u përgjigj: “Nuk janë vallë dymbëdhjetë, orët e ditës? Kur dikush ecën ditën, nuk pengohet, sepse sheh dritën e kësaj bote, ¹⁰ por nëse dikush ecën natën, pengohet, sepse

drita nuk është në të”. ¹¹ Mbasi i tha këto gjëra, shtoi: “Mikun tonë, Llazarin e ka zënë gjumi, por unë po shkoj ta zgjoj”. ¹² Atëherë dishepujt e tij thanë: “Zot, po të flejë, do të shpëtojë”. ¹³ Por Jezusi u kishte folur për vdekjen e tij, kurse ata pandehnin se kishte folur për fjetjen e gjumit. ¹⁴ Atëherë Jezusi u tha atyre haptas: “Llazari ka vdekur. ¹⁵ Edhe unë gëzohem për ju që nuk isha atje, që të besoni; por le të shkojmë tek ai”. ¹⁶ Atëherë Thomai, i quajtur Binjaku, u tha bashkëdishepujve: “Të shkojmë edhe ne, që të vdesim me të”. ¹⁷ Kur arriti Jezusi, pra, gjeti që Llazari ishte që prej katër ditësh në varr. ¹⁸ Por Betania ishte rreth pesëmbëdhjetë stade larg Jeruzalemit. ¹⁹ Dhe shumë Judenj kishin ardhur te Marta dhe te Maria për t’i ngushëlluar për vëllanë e tyre. ²⁰ Marta, pra, si e mori vesh se po vinte Jezusi, i doli përpara; kurse Maria ishte ulur në shtëpi. ²¹ Marta i tha Jezusit: “Zot, po të ishe këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur, ²² por edhe tani e di se të gjitha ato që ti i kërkon Perëndisë, Perëndia do të t’i japë”. ²³ Jezusi i tha: “Yt vëlla do të ringjallet”. ²⁴ Marta i tha: “E di se do të ringjallet, në ringjallje, ditën e fundit”. ²⁵ Jezusi i tha: “Unë jam ringjallja dhe jeta; ai që beson në mua, edhe sikur të duhej të vdesë do të jetojë. ²⁶ Dhe ai që jeton e beson në mua, nuk do të vdesë kurrë përjetë. A e beson këtë?”. ²⁷ Ajo i tha: “Po, Zot, unë besoj se ti je Krishti, Biri i Perëndisë, që duhet të vinte në botë”. ²⁸ Dhe, si tha kështu, shkoi të thërrasë fshehtas Marinë, motrën e saj, duke thënë: “Mësuesi është këtu dhe po të thërret”. ²⁹ Posa e dëgjoi, ajo u çua me nxitim dhe erdhi tek ai. ³⁰ Por Jezusi ende nuk kishte arritur në fshat, por ndodhej në vendin ku Marta e kishte takuar. ³¹ Prandaj Judenjtë që ishin me të në shtëpi për ta ngushëlluar, kur panë se Maria u çua me nxitim dhe doli, e ndoqën, duke thënë: “Ajo po shkon te varri për të qarë aty”. ³² Sapo

Maria arriti te vendi ku ndodhej Jezusi dhe e pa atë, i ra ndër këmbë duke i thënë: “Zot, po të ishe ti këtu, im vëlla nuk do të kishte vdekur”. ³³ Atëherë Jezusi, kur pa se ajo dhe Judenjtë që kishin ardhur me të po qanin, u psherëtiu në frymë dhe u trondit, ³⁴ dhe tha: “Ku e keni vënë?”. Ata i thanë: “Zot, eja e shih!”. ³⁵ Jezusi qau. ³⁶ Atëherë Judenjtë thanë: “Shih, sa e donte!”. ³⁷ Por disa nga ata thanë: “Ky, që i hapi sytë të verbërit, s’mund të bënte që ky të mos vdiste?”. ³⁸ Prandaj Jezusi, përsëri i tronditur përbrenda, erdhi te varri; por ky ishte një guvë dhe kishte përpara një gur. ³⁹ Jezusi tha: “Hiqni gurin!”. Marta, motra e të vdekurit, i tha: “Zot, ai tashmë qelbet, sepse ka vdekur prej katër ditësh”. ⁴⁰ Jezusi i tha: “A nuk të thashë se po të besosh, do të shohësh lavdinë e Perëndisë?”. ⁴¹ Atëherë ata e hoqën gurin prej vendit ku ishte shtrirë i vdekuri. Dhe Jezusi i ngriti sytë lart dhe tha: “O Atë, të falënderoj që më ke dëgjuar. ⁴² Unë e dija mirë se ti gjithnjë më dëgjon, por i kam thënë këto për turmën që është përreth, që të besojnë se ti më ke dërguar”. ⁴³ Dhe, mbasi tha këto, thirri me zë të lartë: “Lazar, eja jashtë!”. ⁴⁴ Atëherë i vdekuri doli, me duart e këmbët të lidhura me rripa pëlhere dhe me fytyrën të mbështjellë në një rizë. Jezusi u tha atyre: “Zgjidheni dhe lëreni të shkojë!”. ⁴⁵ Atëherë shumë nga Judenjtë, që kishin ardhur te Maria dhe kishin parë gjithçka kishte bërë Jezusi, besuan në të. ⁴⁶ Por disa nga ata shkuan te farisenjtë dhe u treguan atyre ç’kishte bërë Jezusi. ⁴⁷ Atëherë krerët e priftërinjve dhe farisenjtë mblodhën sinedrin dhe thanë: “Ç’të bëjmë? Ky njeri po bën shumë shenja. ⁴⁸ Po ta lëmë të vazhdojë kështu, të gjithë do të besojnë në të, do të vijnë Romakët dhe do të shkatërrojnë vendin dhe kombin tonë”. ⁴⁹ Por një nga ata, Kajafa, që ishte kryepriifti i atij viti, u tha atyre: “Ju nuk kuptoni asgjë; ⁵⁰ dhe as nuk e konceptoni

se është e leverdishme për ne që të vdesë vetëm një njeri për popullin, dhe të mos humbasë gjithë kombi”.⁵¹ Por këtë ai nuk e tha nga vetja; por, duke qenë kryepriфт i atij viti, profetizoi se Jezusi duhej të vdiste për kombin,⁵² dhe jo vetëm për kombin, por edhe për t’i mbledhur në një, bijtë e Perëndisë që ishin të shpërndarë.⁵³ Që nga ajo ditë, pra, ata vendosën ta vrasin.⁵⁴ Për këtë arsye Jezusi nuk ecte më haptasi midis Judenjve, por u tërhoq në një krahinë afër shkretëtirës, në një qytet që quhej Efraim dhe aty rrinte me dishepujt e tij.⁵⁵ Dhe Pashka e Judenjve ishte afër dhe shumë veta nga ajo krahinë u ngjitën në Jeruzalem përpara Pashkës për t’u pastruar.⁵⁶ E kërkonin, pra, Jezusin dhe, duke qëndruar në tempull, thoshnin në mes tyre: “Si ju duket juve? A do të vijë ai për festë?”.⁵⁷ Krerët e priftërinjve dhe farisenjtë kishin dhënë urdhër që, po ta dinte ndokush se ku ishte ai, të sinjalizonte që ta kapnin.

12

¹ Jezusi, pra, gjashtë ditë përpara Pashkës, erdhii në Betani, ku banonte Llazari, ai që kishte vdekur dhe Jezusi e kishte ringjallur prej së vdekurish.² Dhe aty i shtruan një darkë: Marta shërbente dhe Llazari ishte një nga ata që rrinin në tryezë me të.³ Atëherë Maria mori një liber vaj erëkëndshëm prej nardi të pastër shumë të kushtueshëm, vajosi me të këmbët e Jezusit dhe i fshiu këmbët e tij me flokët e saj; dhe shtëpia u mbush me erën e këtij vaji.⁴ Atëherë një nga dishepujt e tij, Juda Iskarioti, bir i Simonit, ai që do ta tradhtonte, tha: ⁵ “Pse nuk u shit ky vaj për treqind denarë dhe t’u jepej fitimi të varfërve?”.⁶ Por ai e tha këtë, jo se kujdesej për të varfrit, por sepse ishte vjedhës dhe, duke qenë se ai e mbante qesen, mbante ç’shtinin atje brenda.⁷ Jezusi, pra, tha: “Lëre! Ajo

e ka ruajtur për ditën e varrimit tim. ⁸ Të varfrit në fakt, i keni gjithmonë me ju, por mua nuk më keni gjithmonë”.
⁹ Ndërkaq një turmë e madhe Judenjsh mori vesh se ai ishte atje dhe erdhi jo vetëm për shkak të Jezusit, por edhe për të parë Llazarin, te cilin ai e kishte ngjallur prej së vdekurish. ¹⁰ Atëherë krerët e priftërinjve vendosën ta vrasin edhe Llazarin, ¹¹ sepse për shkak të tij, shumë veta braktisnin Judenjtë dhe besonin në Jezusin. ¹² Të nesërmen, një turmë e madhe që kishte ardhur në festë, kur dëgjoi se Jezusi po vinte në Jeruzalem, ¹³ mori degë palmash dhe i doli para, duke thirrur: “Hosana! Bekuar ai që vjen në emër të Zotit, mbreti i Izraelit!”. ¹⁴ Dhe Jezusi gjeti një kërraç dhe hipi në të, siç është shkruar: ¹⁵ “Mos druaj, o bijë e Sionit; ja, mbreti yt po vjen duke kalëruar mbi një kërraç gomareje!”. ¹⁶ Dishepujt e tij nuk i kuptuan për momentin këto gjëra, po, kur Jezusi ishte përlëvduar, atëherë u kujtuan se këto gjëra ishin shkruar për të, dhe që i kishin bërë këto gjëra për të. ¹⁷ Kështu turma, që ishte me të kur ai e kishte thirrur jashtë Llazarin nga varri dhe e kishte ringjallur prej së vdekuri, jepte dëshmi për të. ¹⁸ Prandaj turma i doli përpara, sepse kishte dëgjuar se ai kishte bërë këtë shenjë. ¹⁹ Atëherë farisenjtë thanë midis tyre: “A e shihni se s’po bëni asgjë; ja, bota shkon pas tij”. ²⁰ Dhe midis atyre që ishin ngjitur për të adhuruar gjatë festës ishin edhe disa Grekë. ²¹ Ata, pra, iu afruan Filipit, që ishte nga Betsaida e Galilesë, dhe iu lutën duke thënë: “Zot, duam të shohim Jezusin”. ²² Filipi shkoi e ia tha Andreas; dhe përsëri Andrea dhe Filipi ia thanë Jezusit. ²³ Por Jezusi u përgjigj atyre duke thënë: “Ora ka ardhur, në të cilën Biri i njeriut duhet të përlëvdohet, ²⁴ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Nëse kokrra e grurit e rënë në dhe nuk vdes, ajo mbetet e vetme; por, po të vdesë, jep shumë fryt! ²⁵ Kush e do jetën e vet do

ta humbasë; dhe kush e urren jetën e vet në këtë botë, do ta ruajë për jetën e përjetshme. ²⁶ Në qoftë se dikush më shërben, të më ndjekë; dhe ku jam unë, atje do të jetë dhe shërbëtori im; në qoftë se dikush më shërben, Ati im do ta nderojë. ²⁷ Tani shpirti im është i tronditur dhe çfarë të them: O Atë, më shpëto nga kjo orë? Por për këtë unë kam ardhur në këtë orë. ²⁸ O Atë, përlëvdo emrin tënd!” Atëherë një zë erdhi nga qielli: “E kam përlëvdur dhe do ta përlëvdoj akoma!”. ²⁹ Turma, pra, që ishte e pranishme dhe e dëgjoi zërin, thoshte se qe një bubullimë. Të tjerë thoshnin: “Një engjëll i ka folur!”. ³⁰ Dhe Jezusi u përgjigj dhe tha: “Ky zë nuk ka ardhur për mua, por për ju. ³¹ Tani është gjykimi i kësaj bote; tani do të hidhet jashtë princi i kësaj bote! ³² Dhe unë, kur të jem ngritur lart nga toka, do t’i tërheq të gjithë tek unë”. ³³ Por ai i thoshte këto për të treguar nga ç’lloj vdekje duhet të vdiste. ³⁴ Turma iu përgjigj: “Ne kemi dëgjuar nga ligji se Krishti mbetet përjetë; tani si mund të thuash ti se Biri i njeriut duhet të ngrihet lart? Kush është ky Bir i njeriut?”. ³⁵ Atëherë Jezusi u tha atyre: “Drita është me ju edhe për pak kohë; ecni gjersa keni dritë, që të mos ju zërë errësira; kush ecën në errësirë nuk di se ku shkon”. ³⁶ “Gjersa keni dritë, besoni në dritë, që të bëheni bij të dritës”. Këto gjëra tha Jezusi; pastaj u largua dhe u fsheh prej tyre. ³⁷ Ndonëse kishte bërë shumë shenja para tyre, ata nuk besonin në të, ³⁸ që të përmbushej fjala e profetit Isaia që tha: “Zot, kush i ka besuar predikimit tonë? Dhe kujt iu shfaq krahu i Zotit?”. ³⁹ Prandaj ata nuk mund të besonin, sepse Isaia gjithashtu tha: ⁴⁰ “Ai i ka verbuar sytë e tyre dhe i ka ngurtësuar zemrat e tyre, që të mos shohin me sy dhe të mos kuptojnë me zemër, të mos kthehen dhe unë të mos i shëroj”. ⁴¹ Këto gjëra tha Isaia, kur e pa lavdinë e tij dhe foli për të. ⁴² Megjithatë, edhe midis krerëve,

shumë besuan në të; por, për shkak të farisenjve, nuk e rrëfenin, për të mos qenë të përjashtuar nga sinagoga, ⁴³ sepse donin lavdinë e njerëzve më tepër, se lavdinë e Perëndisë. ⁴⁴ Pastaj Jezusi thirri dhe tha: “Kush beson në mua, nuk beson në mua, por në atë që më ka dërguar. ⁴⁵ Dhe kush më sheh mua, sheh atë që më ka dërguar. ⁴⁶ Unë kam ardhur si drita për botën, që kushdo që beson në mua të mos mbetet në errësi. ⁴⁷ Dhe nëse ndokush i dëgjon fjalët e mia dhe nuk beson, unë nuk e gjykoj; sepse unë nuk kam ardhur ta gjykoj botën, por ta shpëtoj botën. ⁴⁸ Kush më hedh poshtë dhe nuk i pranon fjalët e mia, ka kush e gjykon; fjala që kam shpallur do të jetë ajo që do ta gjykojë në ditën e fundit. ⁴⁹ Sepse unë nuk kam folur nga vetja ime, por Ati vetë më ka dërguar dhe më ka urdhëruar ç’duhet të them e të shpall. ⁵⁰ Dhe unë e di se urdhërimi i tij është jetë e përjetshme; gjërat, pra, që them unë, i them ashtu siç m’i ka thënë Ati”.

13

¹ Por përpara festës së Pashkës, Jezusi, duke e ditur se kishte ardhur ora e tij të kalojë nga kjo botë tek Ati, duke i dashur të vetët që ishin në botë, i deshi deri në fund. ² Dhe, kur mbaroi darka, mbasi djalli i kishte shtënë në zemër Judë Iskariotit, birit të Simonit, ta tradhtonte, ³ Jezusi, duke ditur se Ati i kishte dhënë gjithçka në duar, dhe se ai kishte dalë nga Perëndia dhe te Perëndia po kthehej, ⁴ u ngrit nga darka dhe hoqi rrobat e tij, mori një peshqir dhe u ngjesh. ⁵ Mbasi hodhi ujë në një legen, filloi të lante këmbët e dishepujve dhe t’ua fshijnte me peshqirin, me të cilin ishte ngjeshur. ⁶ Erdhi, pra, te Simon Pjetri. Dhe ai i tha: “Zot, ti të m’i lash këmbët mua?”. ⁷ Jezusi u përgjigj dhe i tha: “Atë që po bëj unë, ti tani nuk e kupton, por do ta kuptosh mbas kësaj”. ⁸ Pjetri

i tha: “Ti kurrë nuk do të m’i lash këmbët”. Jezusi iu përgjigj: “Po nuk të lava, ti nuk do të kesh pjesë me mua”.⁹ Simon Pjetri i tha: “Zot, jo vetëm këmbët, por edhe duart dhe kokën”.¹⁰ Jezusi i tha: “Ai që është i larë, s’ka nevojë veçse të lajë këmbët dhe është krejt i pastër; edhe ju jeni të pastër, por jo të gjithë”.¹¹ Sepse ai e dinte se kush do ta tradhtonte, prandaj tha: “Nuk jeni të gjithë të pastër”.¹² Kështu, mbasi ua lau këmbët, mori përsëri rrobat e tij, zuri vend rishtas në tryezë dhe u tha atyre: “A e kuptoni këtë që ju kam bërë?”¹³ Ju më quani Mësues dhe Zot, dhe mirë thoni, sepse jam.¹⁴ Në qoftë se unë, Zoti dhe Mësuesi, ju kam larë këmbët, edhe ju duhet t’i lani këmbët njëri-tjetrit.¹⁵ Unë, në fakt, ju kam dhënë shëmbullin që ashtu siç kam bërë unë, bëni edhe ju.¹⁶ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Shërbëtori nuk është më i madh se padroni i tij, as i dërguari më i madh se ai që e ka dërguar.¹⁷ Po t’i dini këto gjëra, të lumur jeni ju nëse do t’i bëni.¹⁸ Nuk po flas për ju të gjithë; unë i njoh ata që kam zgjedhur, por duhet të përmbushet ky Shkrim: “Ai që ha bukën me mua, ka ngritur thembrën kundër meje”.¹⁹ Po ju them që tani, para se të ndodhë, që, kur të ketë ndodhur, të besoni se unë jam Krishti.²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: Kush pranon atë që dërgoj unë, më pranon mua; dhe kush më pranon mua, pranon atë që më ka dërguar”.²¹ Mbasi i tha këto fjalë, Jezusi, u trondit në frymë, dhe dëshmoi e tha: “Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se një nga ju do të më tradhtojë”.²² Atëherë dishepujt u panë njëri me tjetrin, por nuk arrinin të kuptonin për kë po fliste.²³ Por një nga dishepujt e tij, të cilin Jezusi e donte, ishte mbështetur te kraharori i Jezusit.²⁴ Atëherë Simon Pjetri i bëri shenjë të pyeste kush ishte ai për të cilin foli.²⁵ Dhe ai dishepull, duke u përkulur mbi kraharorin e Jezusit, e pyeti: “Zot,

kush është?”.²⁶ Jezusi u përgjigj: “Është ai të cilit do t’i jap kafshatën, pasi ta kem ngjyer”. Dhe e ngjeu kafshatën e ia dha Judë Iskariotit, birit të Simonit.²⁷ Dhe pas kafshatës, Satani hyri në të. Atëherë Jezusi i tha: “Ç’ke për të bërë, bëje shpejt!”.²⁸ Por asnjë nga ata që ishin në tryezë nuk e mori vesh pse ai e tha këtë.²⁹ Disa në fakt mendonin se, duke qenë se Juda e mbante qesen, Jezusi i kishte thënë: “Bli gjërat që na duhen për festën”; ose që t’u jepte diçka të varfërve.³⁰ Ai, pra, mori kafshatën dhe doli menjëherë. Ishte natë.³¹ Kur doli ai, Jezusi tha: “Tani Biri i njeriut është përlëvdur dhe Perëndia është përlëvdur në të.³² Në qoftë se Perëndia është përlëvdur në të, Perëndia do ta përlëvdojë edhe në vetvete dhe do ta përlëvdojë menjëherë.³³ Djema, edhe për pak kohë jam me ju; ju do të më kërkoni, por ashtu siç u kam thënë Judenjve: “Atje ku po shkoj unë ju nuk mund të vini”. Kështu tani po ju them edhe juve.³⁴ Po ju jap një urdhërim të ri: ta doni njëri-tjetrin; sikurse unë ju kam dashur, ashtu edhe ju ta doni njëri-tjetrin.³⁵ Prej kësaj do t’ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin”.³⁶ Simon Pjetri i tha: “Zot, ku po shkon?”. Jezusi iu përgjigj: “Atje ku po shkoj unë, ti nuk mund të më ndjekësh tani; por më vonë do të më ndjekësh”.³⁷ Pjetri i tha: “Zot, pse nuk të ndiqkam dot tani? Unë do të jap jetën time për ty!”.³⁸ Jezusi iu përgjigj: “Ti do ta japësh jetën tënde për mua? Në të vërtetë, në të vërtetë po të them: gjeli nuk do të këndojë, para se ti të më kesh mohuar tri herë!”.

14

¹ “Zemra juaj mos u tronditë; besoni në Perëndi dhe besoni edhe në mua! ² Në shtëpinë e Atit tim ka shumë banesa; përndryshe do t’ju thoja. Unë po shkoj t’ju

përgatis një vend. ³ Dhe kur të shkoj e t'ju përgatis vendin, do të kthehem dhe do t'ju marr pranë meje, që aty ku jam unë, të jeni edhe ju. ⁴ Ju e dini se ku po shkoj dhe e njihni edhe udhën". ⁵ Thomai i tha: "Zot, ne nuk e dimë se ku po shkon; pra, si mund ta njohim udhën?" ⁶ Jezusi i tha: "Unë jam udha, e vërteta dhe jeta; askush nuk vjen tek Ati përveçse nëpërmjet meje. ⁷ Po të më kishit njohur, do të kishit njohur edhe Atin tim; qysh tani e njihni dhe e keni parë". ⁸ Filipi i tha: "Zot, na e trego Atin, dhe na mjafton". ⁹ Jezusi i tha: "Ka kaç kohë që unë jam me ju dhe ti nuk më ke njohur akoma, o Filip? Kush më ka parë mua, ka parë Atin; Si vallë po thua: "Na e trego Atin?". ¹⁰ A nuk beson se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua? Fjalët që po ju them, nuk i them nga vetja. Ati që qëndron në mua, është ai që i bën veprat. ¹¹ Më besoni se unë jam në Atin dhe se Ati është në mua; në mos, më besoni për shkak të vet veprave. ¹² Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: kush beson në mua do të bëjë edhe ai veprat që bëj unë; madje do të bëjë edhe më të mëdha se këto, sepse unë po shkoj tek Ati. ¹³ Dhe çfarëdo të kërkonti në emrin tim, do ta bëj, që Ati të përlevdohet në Birin. ¹⁴ Në qoftë se do të kërkonti diçka në emrin tim, unë do ta bëj". ¹⁵ "Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia. ¹⁶ Dhe unë do t'i lutem Atit dhe ai do t'ju japë një Ngushëllues tjetër, që do të qëndrojë përgjithmonë me ju, ¹⁷ Frymën e së Vërtetës, që bota nuk mund ta marrë, sepse nuk e sheh dhe nuk e njeh; por ju e njihni, sepse qëndron me ju dhe do të jetë në ju. ¹⁸ Nuk do t'ju lë bonjakë, do të kthehem te ju. ¹⁹ Edhe pak kohë dhe bota nuk do të më shohë më, por ju do të më shihni; sepse unë jetoj, edhe ju do të jetoni. ²⁰ Atë ditë do të mësoni se unë jam në Atin tim, dhe se ju jeni në mua dhe unë në ju. ²¹ Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati

im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t'i dëftohem atij".
²² Juda, jo Iskarioti, i tha: "Zot, si vallë do të na dëftohesh neve dhe jo botës?".
²³ Jezusi u përgjigj dhe i tha: "Nëse ndokush më do, do ta zbatojë fjalën time; edhe Ati im do ta dojë dhe ne do të vijmë tek ai dhe do të bëjmë banesën tek ai."
²⁴ Kush nuk më do, nuk i zbaton fjalët e mia; dhe fjala që po dëgjoni nuk është imja, por e Atit që më ka dërguar.
²⁵ Ju kam thënë këto gjëra, ndërkaq jam me ju;
²⁶ por Ngushëlluesi, Fryma e Shenjtë, që Ati do ta dërgojë në emrin tim, do t'ju mësojë çdo gjë dhe do t'ju kujtojë të gjitha këto që ju thashë.
²⁷ Unë po ju lë paqen, po ju jap paqen time: unë po jua jap, po jo si e jep bota; zemra juaj mos u tronditë dhe mos u frikësoftë.
²⁸ Ju keni dëgjuar që ju thashë: "Unë po shkoj dhe do të kthehem te ju". Po të më donit, do të gëzoheshit sepse unë thashë: "Po shkoj tek Ati"; sepse Ati është më i madh se unë.
²⁹ Dhe jua kam thënë tani, para se të ndodhë, që, kur të ndodhë, të besoni.
³⁰ Nuk do të flas më gjatë me ju, sepse po vjen princi i kësaj bote dhe ai nuk ka asgjë në mua;
³¹ por kjo ndodh që bota ta njohë se unë e dua Atin dhe se bëj ashtu siç Ati më ka urdhëruar. Çohuni, ikim prej këndejl!"

15

¹ "Unë jam hardhia e vërtetë dhe Ati im është vreshtari.
² Çdo shermend që nuk jep fryt në mua, ai e heq; kurse çdo shermend që jep fryt, ai e krasit që të japë edhe më shumë fryt."
³ Ju tashmë jeni të pastër, për shkak të fjalës që ju kumtova.
⁴ Qëndroni në mua dhe unë do të qëndroj në ju; sikurse shermendi nuk mund të japë fryt nga vetja, po qe se nuk qëndron në hardhi, ashtu as ju, nëse nuk qëndroni në mua.
⁵ Unë jam hardhia, ju jeni shermendet; kush qëndron në mua dhe unë në të, jep shumë fryt, sepse pa mua nuk mund të bëni asgjë.
⁶ Në

qoftë se ndokush nuk qëndron në mua, hidhet jashtë si shermendi dhe thahet; pastaj i mbledhin, i hedhin në zjarr dhe digjen. ⁷ Në qoftë se qëndroni në mua dhe fjalët e mia qëndrojnë në ju, kërkoni çfarë të doni dhe do t'ju bëhet. ⁸ Në këtë është përlëvdur Ati im, që të jepni shumë fryt, dhe kështu do të jeni dishepujt e mi. ⁹ Sikurse Ati më ka dashur mua, ashtu edhe unë ju kam dashur juve; qëndroni në dashurinë time. ¹⁰ Po të zbatoni urdhërimet e mia, do të qëndroni në dashurinë time, sikurse unë i zbatova urdhërimet e Atit tim dhe qëndroj në dashurinë e tij. ¹¹ Këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë. ¹² Ky është urdhërimi im: ta doni njëri-tjetrin, ashtu si unë ju kam dashur juve. ¹³ Askush s'ka dashuri më të madhe nga kjo: të japë jetën e vet për miqtë e tij. ¹⁴ Ju jeni miqtë e mi, nëse bëni gjërat që unë ju urdhëroj. ¹⁵ Unë nuk ju quaj më shërbëtorë, sepse shërbëtori nuk e di ç'bën i zoti; por unë ju kam quajtur miq, sepse ju bëra të njihni të gjitha gjëra që kam dëgjuar nga Ati im. ¹⁶ Nuk më keni zgjedhur ju mua, por unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova të shkoni dhe të jepni fryt, dhe fryti juaj të jetë i qëndrueshëm, që, çfarëdo gjë që t'i kërkoni Atit në emrin tim, ai t'ju japë. ¹⁷ Këtë ju urdhëroj: ta doni njëri-tjetrin. ¹⁸ Nëse bota ju urren, ta dini se më ka urrer mua para jush. ¹⁹ Po të ishit nga bota, bota do të donte të vetët; por sepse nuk jeni nga bota, por unë ju kam zgjedhur nga bota, prandaj bota ju urren. ²⁰ Kujtoni fjalën që ju thashë: "Shërbëtori nuk është më i madh se i zoti". Nëse më kanë përndjekur mua, do t'ju përndjekin edhe ju; nëse kanë zbatuar fjalën time, do të zbatojnë edhe tuajën. ²¹ Të gjitha këto gjëra do t'ju bëjnë për shkak të emrit tim, sepse nuk e njohin atë që më ka dërguar. ²² Po të mos kisha ardhur dhe të mos u kisha folur atyre, nuk do të kishin faj; por tani ata nuk kanë

asnjë shfajësim për mëkatën e tyre. ²³ Kush më urren mua, urren edhe Atin tim. ²⁴ Po të mos kisha bërë në mes tyre vepra që askush tjetër nuk ka bërë, nuk do të kishin faj; por tani, përkundrazi, e kanë parë, dhe më kanë urreyer mua dhe Atin tim. ²⁵ Por kjo ndodhi që të përmbushet fjala e shkruar në ligjin e tyre: “Më kanë urreyer pa shkak”. ²⁶ Por kur të vijë Ngushëlluesi, që do t’ju dërgoj prej Atit, Fryma e së vërtetës, që del nga Ati im, ai do të dëshmojë për mua. ²⁷ Edhe ju, gjithashtu, do të dëshmoni, sepse ishit me mua që nga fillimi”.

16

¹ “Jua kam thënë këto gjëra, që të mos skandalizoheni. ² Do t’ju përjashtojnë nga sinagogat; madje po vjen ora kur, kushdo që t’ju vrasë, do të mendojë se i ka kryer një shërbim Perëndisë. ³ Dhe do t’ju bëjnë këto gjëra, sepse nuk kanë njohur as Atin, as mua. ⁴ Por unë jua kam thënë këto gjëra që, kur të vijë momenti, të kujtoheni se unë jua kisha thënë; por nga fillimi këto fjalë nuk jua pata thënë, sepse isha me ju. ⁵ Por tani unë po shkoj tek ai që më ka dërguar, dhe askush nga ju s’po më pyet: “Ku po shkon?”. ⁶ Madje, për shkak se ju thashë këto gjëra, trishtimi e ka mbushur zemrën tuaj. ⁷ Megjithatë unë ju them të vërtetën: është mirë për ju që unë të shkoj, sepse, po nuk shkova, nuk do të vijë te ju Ngushëlluesi; por, po shkova, unë do t’jua dërgoj. ⁸ Dhe kur të ketë ardhur, ai do ta bindë botën për mëkat, për drejtësi dhe për gjykim. ⁹ Për mëkat, sepse nuk besojnë në mua; ¹⁰ për drejtësi, sepse unë po shkoj tek Ati dhe nuk do të më shihni më; ¹¹ për gjykim, sepse princi i kësaj bote është gjykuar. ¹² Kam edhe shumë gjëra të tjera për t’ju thënë, por ato ende ju nuk mund t’i mbani. ¹³ Por, kur të vijë ai, Fryma e së vërtetës, ai do t’ju prijë në çdo të vërtetë, sepse ai nuk do të flasë nga

vetja, por do të thotë gjitha ato gjëra që ka dëgjuar dhe do t'ju kumtojë gjërat që do vijnë. ¹⁴ Ai do të më përlëvdodjë, sepse do të marrë prej meje dhe do t'jua kumtojë. ¹⁵ Të gjitha gjërat që ka Ati janë të miat; për këtë ju thashë se ai do të marrë prej simes dhe do t'jua kumtojë. ¹⁶ Pas pak nuk do të më shihni më; e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni, sepse unë po shkoj tek Ati". ¹⁷ Atëherë disa nga dishepujt e tij thoshnin midis tyre: "Ç'është kjo që po na thotë: "Pas pak nuk do të më shihni më", dhe: "e përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni" dhe: "Sepse unë po shkoj te Ati"?" ¹⁸ Thoshnin pra: "Ç'është kjo "Pas pak", për të cilën flet? Ne s'dimë ç'don të thotë". ¹⁹ Jezusi, pra, e kuptoi se ata donin ta pyesnin dhe u tha atyre: "Ju po pyesni njeri tjetrin pse thashë: "Pas pak nuk do të më shihni më", dhe: "E përsëri një kohë e shkurtër e do të më shihni"?" ²⁰ Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them: ju do të qani dhe do të mbani zi dhe bota do të gëzohet. Ju do të pikëlloheni, por pikëllimi juaj do të kthehet në gëzim. ²¹ Gruaja, kur lind, ka dhembje, sepse i erdhi ora; por, sapo e ka lindur fëmijën, nuk kujton më ankthin prej gëzimit që lindi një qenie njerëzore në botë. ²² Kështu edhe ju tani jeni në dhembje, por unë do t'ju shoh përsëri dhe zemra juaj do të gëzohet, dhe askush nuk do t'ua heqë gëzimin tuaj. ²³ Atë ditë ju nuk do të më bëni më asnjë pyetje. Në të vërtetë, në të vërtetë po ju them se çdo gjë që t'i kërkonti Atit në emrin tim, ai do t'jua japë. ²⁴ Deri tani ju s'keni kërkuar asgjë në emrin tim; kërkonti dhe do të merrni, që gëzimi juaj të jetë i plotë. ²⁵ Jua kam thënë këto gjëra në shëmbëlltyra, por po vjen ora kur nuk do t'ju flas më me shëmbëlltyra, por do t'ju flas haptas për Atin. ²⁶ Në atë ditë ju do të kërkonti në emrin tim; dhe nuk po them se unë do t'i lutem Atit për ju; ²⁷ Ati vetë në fakt ju do, sepse ju më deshët mua dhe keni besuar se unë

dola nga Perëndia. ²⁸ Unë dola nga Ati dhe erdha në botë; përsëri po e lë botën dhe kthehem tek Ati”. ²⁹ Dishepujt e tij i thanë: “Ja, ti tani po flet haptas dhe s’po përdor asnjë shëmbëlltyrë. ³⁰ Tani ne njohim se ti di gjithçka dhe s’ke nevojë që ndokush të të pyesë; prandaj ne besojmë se ke dalë nga Perëndia”. ³¹ Jezusi u përgjigj atyre: “A besoni tani? ³² Ja, po vjen ora, madje tashmë ka ardhur, në të cilën ju do të shpërndaheni, secili për punë të vet, dhe do të më lini vetëm; por unë nuk jam vetëm, sepse Ati është me mua. ³³ Jua kam thënë këto gjëra, që ta keni paqen në mua; në botë do të keni mundime, por merrni zemër, unë e munda botën!”.

17

¹ Jezusi tha këto gjëra, pastaj i ngriti sytë drejt qiellit dhe tha: “O Atë, ora ka ardhur, përlëvdo Birin tënd, që edhe Biri yt të të përlëvdojë, ² sepse ti i ke dhënë pushtet mbi çdo mish, që t’u japë jetë të përjetshme të gjithë atyre që ti ia ke dhënë. ³ Dhe kjo është jeta e përjetshme, të të njohin ty, të vetmin Perëndi të vërtetë, dhe Jezu Krishtin që ti ke dërguar. ⁴ Unë të kam përlëvdur mbi tokë; unë e kam kryer veprën që më ke dhënë të bëj. ⁵ Tani, pra, më përlëvdo, o Atë, pranë teje, me lavdinë që unë e kisha pranë teje para se të bëhej bota. ⁶ Unë ia kam dëftuar emrin tënd njerëzve që ti m’i ke dhënë nga bota; ishin të tutë dhe ti m’i ke dhënë; dhe ata e kanë zbatuar fjalën tënde. ⁷ Tani ata kanë njohur se të gjitha gjërat që ti më ke dhënë vijnë prej teje, ⁸ sepse ua kam dhënë atyre fjalët që ti më ke dhënë mua; dhe ata i kanë pranuar dhe kanë njohur se me të vërtetë unë dola nga ti, dhe kanë besuar se ti më ke dërguar. ⁹ Unë lutem për ta, nuk lutem për botën, po për ata që më ke dhënë, sepse janë të tutë. ¹⁰ Dhe të gjitha gjërat e mia janë të tuat, dhe gjërat e tua janë të

miat; dhe unë jam përlëvduar në to. ¹¹ Tani unë nuk jam më në botë, por ata janë në botë, dhe unë po vij te ti. O Atë i shenjtë, i ruaj ata në emrin tënd, ata që më ke dhënë, që të jenë një sikurse ne! ¹² Kur isha me ata në botë, unë i kam ruajtur në emrin tënd; unë i kam ruajtur ata që ti më ke dhënë dhe askush nga ata nuk ka humbur, përveç birit të humbjes, që të përmbushej Shkrimi. ¹³ Por tani unë po vij te ti dhe i them këto gjëra në botë, që gëzimi im të bëhet i plotë në ta. ¹⁴ Unë u kam dhënë atyre fjalën tënde dhe bota i ka urryer, sepse nuk janë prej botës, ashtu si edhe unë nuk jam prej botës. ¹⁵ Unë nuk kërkoj që ti t'i heqësh nga bota, por që ti t'i mbrosh nga i ligu. ¹⁶ Ata nuk janë nga bota, sikurse unë nuk jam nga bota. ¹⁷ Shenjtëroji në të vërtetën tënde; fjala jote është e vërteta. ¹⁸ Sikurse ti më ke dërguar mua në botë, po ashtu unë i kam dërguar ata në botë. ¹⁹ Dhe unë për ta po shenjtëroj vetveten, që edhe ata të jenë të shenjtëruar në të vërtetë. ²⁰ Tani unë nuk lutem vetëm për ta, por edhe për ata që do të besojnë në mua me anë të fjalës së tyre, ²¹ që të gjithë të jenë një, ashtu si ti, o Atë, je në mua dhe unë në ty; edhe ata të jenë një në ne, që bota të besojë se ti më ke dërguar. ²² Dhe unë u kam dhënë lavdinë që më ke dhënë, që ata të jenë një, ashtu si ne jemi një. ²³ Unë jam në ta dhe ti në mua, që të jenë të përsosur në unitet dhe që bota të njohë që ti më ke dërguar dhe që i ke dashur, ashtu si më ke dashur mua. ²⁴ O Atë, unë dua që atje ku jam unë, të jenë me mua edhe ata që më ke dhënë, që ta shohin lavdinë time që ti më ke dhënë, sepse ti më ke dashur para themelimit të botës. ²⁵ O atë i drejtë, bota nuk të ka njohur, por unë të kam njohur; dhe këta e kanë njohur se ti më ke dërguar. ²⁶ Dhe unë i kam bërë të njohin emrin tënd dhe do të bëj ta njohin akoma, që dashuria, me të cilën ti më ke dashur mua, të jetë në ta dhe unë në ta”.

18

¹ Mbasi i tha këto gjëra, Jezusi doli me dishepujt e vet dhe shkoi përtej përroit të Kedronit, ku ishte një kopsht, në të cilin hyri ai me dishepujt e tij. ² Dhe Juda, i cili po e tradhtonte, e njihte edhe ai atë vend, sepse shpesh herë Jezusi tërhiqej atje me dishepujt e tij. ³ Atëherë Juda mori një grup ushtarësh dhe rojat e dërguara nga krerët e priftërinjve dhe nga farisenjtë, erdhi atje me fenerë, pishtarë dhe me armë. ⁴ Atëherë Jezusi, duke ditur gjithçka që do t'i ndodhte, doli dhe i pyeti: “Kë kërkon?” ⁵ Ata iu përgjigjën: “Jezusin Nazareas”. Jezusi u tha atyre: “Unë jam!”. Por Juda, që po e tradhtonte, ishte edhe ai me ta. ⁶ Sapo ai u tha atyre: “Unë jam”, ata u zbrapsën dhe ranë për dhe. ⁷ Atëherë Jezusi i pyeti përsëri: “Kë kërkon?”. Ata thanë: “Jezusin Nazareas”. ⁸ Jezusi u përgjigj: “Ju kam thënë se unë jam; prandaj nëse më kërkon mua, i lini këta të shkojnë”; ⁹ që të përmbushej fjala që kishte thënë: “Nuk kam humbur asnjë nga ata që më ke dhënë”. ¹⁰ Atëherë Simon Pjetri, që kishte një shpatë, e nxori, i ra shërbëtorit të kryepriftit dhe ia preu veshin e djathtë; dhe ai shërbëtor quhej Malk. ¹¹ Por Jezusi i tha Pjetrit: “Fute shpatën tënde në mill; a nuk do ta pi unë kupën që më ka dhënë Ati?”. ¹² Atëherë grupi i ushtarëve, kapiteni dhe rojet e Judenjve e kapën Jezusin dhe e lidhën. ¹³ E çuan më parë te Ana, sepse ishte vjehri i Kajafës, që ishte kryepifti i atij viti. ¹⁴ Kajafa ishte ai që i kishte këshilluar Judenjët se ishte e leverdishme që një njeri të vdiste për popullin. ¹⁵ Por Simon Pjetri dhe një dishepull tjetër ndiqnin Jezusit. Dhe ky dishepull ishte i njohur i kryepriftit; dhe hyri me Jezusin në oborrin e kryepriftit. ¹⁶ Por Pjetri mbeti përjashta te dera. Atëherë dishepulli tjetër, që ishte i njohur i kryepriftit, doli dhe i foli portieres dhe bëri të hyjë Pjetri. ¹⁷ Dhe shërbëtorja

portiere i tha Pjetrit: “Mos je edhe ti nga dishepujt e atij njeriu?”. Ai u përgjigj: “Nuk jam”.¹⁸ Ndërkaq shërbëtorët dhe rojat ndezën një zjarr me qymyr dhe qëndronin në këmbë e ngroheshin, sepse bënte ftohtë; edhe Pjetri qëndronte në këmbë me ta dhe ngrohej.¹⁹ Por kryepriifti e pyeti Jezusin për dishepujt e tij dhe për doktrinën e tij.²⁰ Jezusi iu përgjigj: “Unë i kam folur haptas botës; gjithmonë kam mësuar në sinagogë e në tempull, ku mblidhen të gjithë Judenjtë, dhe s’kam thënë asgjë në fshehtësi.²¹ Përse më pyet mua? Pyet ata që kanë dëgjuar ç’u kam thënë atyre; ja, ata i dinë gjërat që kam thënë”.²² Posa i tha këto fjale, një nga rojat që i rrinin afër, i ra Jezusit me shuplakë, duke thënë: “Kështu i përgjigjesh kryepriiftit?”.²³ Jezusi i tha: “Po të kem folur keq, trego ku është e keqja; por, po të kem folur mirë, përse po më bie?”.²⁴ Atëherë Ana e dërgoi të lidhur te Kajafa, kryepriifti.²⁵ Ndërkaq Simon Pjetri qëndronte aty e ngrohej. I thanë, pra: “Mos je dhe ti nga dishepujt e tij?”. Ai e mohoi dhe tha: “Nuk jam”.²⁶ Por një nga shërbëtorët e kryepriiftit, farefisi i atij, të cilit Pjetri ia kishte prerë veshin, tha: “A s’të pashë në kopsht me të?”.²⁷ Dhe Pjetri e mohoi sërish, dhe menjëherë këndoi gjeli.²⁸ Pastaj nga Kajafa e çuan Jezusin në pretorium; ishte mëngjes herët. Por ata nuk hynë në pretorium, që të mos bëheshin të papastër, por të mund të hanin Pashkën.²⁹ Dhe kështu Pilati doli jashtë drejt tyre dhe tha: “Ç’padi sillni kundër këtij njeriu?”.³⁰ Ata u përgjigjën dhe i thanë: “Nëse ai të mos ishte keqbërës, nuk do ta kishim dorëzuar”.³¹ Atëherë Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe gjykojeni sipas ligjit tuaj” Por Judenjtë i thanë: “Neve nuk na lejohet të vrasim njeri”.³² Kjo ndodhi që të përmbushej fjala që kishte thënë Jezusi, kur kishte thënë se me ç’vdekje duhej të vdiste.³³ Atëherë Pilati hyri përsëri në pretorium, e thirri

Jezusin dhe i tha: “A je ti mbreti i Judenjve?”. ³⁴ Jezusi iu përgjigj: “E thua ti nga vetja, apo ta kanë thënë të tjerë për mua?”. ³⁵ Pilati iu përgjigj: “Jam unë vallë Jude? Kombi yt dhe krerët e priftërinjve të dorëzuan tek unë; çfarë ke bërë?”. ³⁶ Jezusi u përgjigj: “Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos u dorëzohesha Judenjve; porse tani mbretëria ime nuk është prej këtej”. ³⁷ Atëherë Pilati i tha: “Ti, pra, qenke mbret?”. Jezusi u përgjigj: “Ti thua se unë jam mbret; për këtë unë kam lindur dhe për këtë kam ardhur në botë; që të dëshmoj për të vërtetën; kush është për të vërtetën, e dëgjon zërin tim”. ³⁸ Pilati e pyeti: “Ç’është e vërteta?”. Dhe, si foli këtë, doli përsëri para Judenjve dhe u tha atyre: “Unë nuk po gjej në të asnjë faj! ³⁹ Por ndër ju është zakon që unë t’ju liroj dikë për Pashkë; a doni, pra, që t’ju liroj mbretin e Judenjve?”. ⁴⁰ Atëherë të gjithë bërtitën përsëri, duke thënë: “Jo këtë, por Barabanë!”. Por Baraba ishte një kusar.

19

¹ Atëherë Pilati mori Jezusin dhe dha urdhër ta fshikullonin. ² Dhe ushtarët thurrën një kurorë me gjemba, ia vunë mbi krye dhe i veshën siper një mantel të purpurt, ³ dhe thoshnin: “Tungjatjeta, o mbret i Judenjve”; dhe i binin me shuplaka. ⁴ Pastaj Pilati doli përsëri dhe u tha atyre: “Ja, po jua nxjerr jashtë, që ta dini se nuk gjej në të asnjë faj”. ⁵ Jezusi, pra, doli, duke mbajtur kurorën prej gjembash dhe mantelin e purpurit. Dhe Pilati u tha atyre: “Ja njeriu!”. ⁶ Kur e panë krerët e priftërinjve dhe rojet, filluan të bërtasin, duke thënë: “Kryqëzoje, kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Merreni ju dhe kryqëzoheni, sepse unë nuk gjej në të asnjë faj”. ⁷ Judenjtë iu përgjigjën:

“Ne kemi një ligj dhe sipas ligjit tonë ai duhet të vdesë, sepse e bëri veten Bir të Perëndisë”. ⁸ Kur Pilati i dëgjoji këto fjalë, kishte akoma më shumë frikë; ⁹ dhe, si u kthye në pretorium, i tha Jezusit: “Nga je ti?”. Por Jezusi nuk i dha kurrfarë përgjigje. ¹⁰ Për këtë arsye Pilati i tha: “S’po më flet? ti s’e di që unë kam pushtet të të kryqëzoj dhe pushtet të të liroj?”. ¹¹ Jezusi u përgjigji: “Ti nuk do të kishe asnjë pushtet përmbi mua, po të mos të qe dhënë prej së larti; prandaj ai që më dorëzoi tek ti ka faj më të madh”. ¹² Që nga ai moment Pilati kërkoi ta lironte; por Judenjtë bërtisnin, duke thënë: “Po e lirove këtë, nuk je mik i Cezarit; kush e bën veten mbret, i kundërvihet Cezarit”. ¹³ Pilati, pra, kur i dëgjoji këto fjalë, e çoi jashtë Jezusin dhe u ul në selinë e gjykatës, në vendin e quajtur “Kalldrëm”, e në hebraisht “Gabatha”; ¹⁴ tani ishte dita e përgatitjes së Pashkës, dhe ishte afërsisht ora e gjashtë; dhe u tha Judenjve: “Ja mbreti juaj”. ¹⁵ Por ata bërtitën: “Largoje! Largoje! Kryqëzoje!”. Pilati u tha atyre: “Ta kryqëzoj mbretin tuaj?”. Krerët e priftërinjve u përgjigjën: “Ne s’kemi mbret tjetër përveç Cezarit!”. ¹⁶ Atëherë ai ua dorëzoi që të kryqëzohej. Dhe ata e morën Jezusin dhe e çuan tutje. ¹⁷ Dhe ai, duke mbartur kryqin e tij, u nis drejt vendit që quhej “Kafka”, që në hebraisht quhet “Golgota”, ¹⁸ ku e kryqëzuan, dhe me të dy të tjerë, njërin në një anë e tjetrin në anën tjetër, dhe Jezusi në mes. ¹⁹ Dhe Pilati shkroi edhe një mbishkrim dhe e vuri në kryq; dhe atje ishte shkruar: “JEZUSI NAZAREAS, MBRETI I JUDENJVE”. ²⁰ Kështu këtë mbishkrim e lexuan shumë nga Judenjtë, sepse vendi ku u kryqëzua Jezusi ishte afër qytetit; dhe mbishkrimi ishte shkruar hebraisht, greqisht dhe latinisht. ²¹ Prandaj krerët e priftërinjve të Judenjve i thanë Pilatit: “Mos shkruaj: “Mbreti i Judenjve”, por se ai ka thënë: “Unë jam mbreti i Judenjve””. ²² Pilati u

përgjigj: “Atë që kam shkruar, e kam shkruar!”. ²³ Dhe ushtarët, mbasi e kishin kryqëzuar Jezusin, morën rrobat e tij dhe bënë katër pjesë, një pjesë për çdo ushtar, dhe tunikën. Por tunika ishte pa tegel, e endur një copë nga maja e deri në fund. ²⁴ Prandaj ata i thanë njëri-tjetrit: “Nuk e grisim, por hedhim short kujt t’i bjerë”; që të përmbushej Shkrimi, që thotë: “I ndanë midis tyre rrobat e mia, dhe hodhën short për tunikën time”. Ushtarët, pra, i bënë këto gjëra. ²⁵ Por afër kryqit të Jezusit, qendronin nëna e tij dhe motra e nënës së tij, Maria e Kleopas dhe Maria Magdalenë. ²⁶ Atëherë Jezusi, kur pa nënën e tij dhe pranë saj dishepullin që donte, i tha nënës së tij: “O grua, ja biri yt!”. ²⁷ Pastaj i tha dishepullit: “Ja nëna jote!”. Dhe që në atë moment ai e mori në shtëpinë e vet. ²⁸ Pas kësaj, Jezusi, duke ditur që tashmë çdo gjë ishte kryer, që të përmbushej Shkrimi, tha: “Kam etje!”. ²⁹ Por aty ishte një enë plot me uthull. Pasi shtinë një sfungjer në uthull dhe e vunë në majë të një dege hisopi, ia afruan te goja. ³⁰ Kur Jezusi e mori uthullën, tha: “U krye!”. Dhe duke ulur kryet, dha frymën. ³¹ Duke qenë se ishte dita e Përgatitjes, me qëllim që trupat të mos qëndronin në kryq të shtunën, sepse ajo e shtunë ishte një ditë me rëndësi të veçantë, Judenjtit i kërkuan Pilatit që atyre t’u thyheshin kërcinjtë dhe të hiqeshin që andej. ³² Ushtarët, pra, erdhën dhe ia thyen kërcinjtë të parit dhe pastaj edhe tjetrit që ishte kryqëzuar me të; ³³ por, kur erdhën te Jezusi, dhe si panë se ai tashmë kishte vdekur, nuk ia thyen kërcinjtë, ³⁴ por njëri nga ushtarët ia tejshpoi brinjën me një heshtë, dhe menjëherë i doli gjak e ujë. ³⁵ Dhe ai që ka parë, ka dëshmuar për këtë, dhe dëshmia e tij është e vërtetë; dhe ai e di se thotë të vërtetën, që ju të besoni. ³⁶ Këto gjëra në fakt ndodhën që të përmbushet Shkrimi: “Nuk do t’i thyhet asnjë eshtër”.

³⁷ Dhe akoma një Shkrim tjetër thotë: “Do të vështrojnë atë që e kanë tejshpuar”. ³⁸ Pas këtyre gjërave, Jozefi nga Arimatea, që ishte dishepull i Jezusit, por fshehtas nga druajtja e Judenjve, i kërkoi Pilatit që mund ta merrte trupin e Jezusit; dhe Pilati i dha leje. Atëherë ai erdhi dhe e mori trupin e Jezusit. ³⁹ Por erdhi dhe Nikodemi, i cili më përpara kishte vajtur te Jezusi natën, duke sjellë një përzierje prej mirre dhe aloë, prej rreth njëqind librash. ⁴⁰ Ata, pra, e morën trupin e Jezusit dhe e mbështollën në pëlhura liri me erëra të këndëshme, sipas zakonit të varrimit që ndiqnin Judenjtë. ⁴¹ Por në atë vend ku ai u kryqëzua ishte një kopsht, dhe në kopsht një varr i ri, në të cilën ende nuk ishte vënë askush. ⁴² Aty, pra, për shkak të Përgatitjes së Judenjve, e vunë Jezusin, sepse varri ishte afër.

20

¹ Por ditën e parë pas së shtunës, në mëngjes, kur ishte ende errët, Maria Magdalena shkoi te varri dhe pa se guri ishte hequr nga varri. ² Atëherë rendi te Simon Pjetri dhe te dishepulli tjetër, të cilin Jezusi e donte, dhe u tha atyre: “E kanë hequr Zotin nga varri dhe nuk e dimë ku e vunë”. ³ Atëherë Pjetri dhe dishepulli tjetër dolën jashtë dhe u nisën për te varri. ⁴ Rendnin të dy bashkë, por dishepulli tjetër rendi përpara, më shpejt se Pjetri dhe arriti i pari te varri. ⁵ Dhe, si u përkul, pa pëlhurat prej liri që ishin në varr, por nuk hyri aty. ⁶ Arriti edhe Simon Pjetri që po e ndiqte, hyri në varr dhe pa pëlhurat prej liri që ishin përtokë, ⁷ dhe rizën, që qe vënë mbi kokën e Jezusit; ajo nuk ishte bashkë me pëlhurat, por ishte e palosur në një vend, veç. ⁸ Atëherë hyri edhe ai dishepull tjetër që kishte arritur i pari te varri, pa dhe besoi. ⁹ Ata në fakt, nuk e kishin kuptuar ende Shkrimin,

sipas të cilit ai duhet të ringjallej së vdekurish. ¹⁰ Pastaj dishepujt u kthyen përsëri në shtëpi. ¹¹ Por Maria kishte mbetur jashtë varrit, dhe po qante. Dhe, duke qarë, u përkul brenda varrit, ¹² dhe pa dy engjëj, të veshur me të bardha, ndenjtur njëri te kryet dhe tjetri te këmbët e vendit, ku qe trupi i Jezusit. ¹³ Ata i thanë: “O grua, pse po qan?”. Ajo u përgjigj atyre: “Sepse e kanë hequr Zotin tim, dhe nuk e di ku e kanë vënë”. ¹⁴ Si tha këtë, ajo u suall prapa dhe pa Jezusin, që qëndronte në këmbë; por ajo nuk e dinte se ishte Jezusi. ¹⁵ Jezusi i tha: “O grua, pse po qan? Kë kërkon?”. Ajo, duke menduar se ishte kopshtari, i tha: “Zot, po e pate hequr ti, më trego ku e vure dhe unë do ta marr”. ¹⁶ Jezusi i tha: “Mari!”. Dhe ajo atëherë u kthye dhe i tha: “Rabboni!”, që do të thotë: Mësues. ¹⁷ Jezusi i tha: “Mos më prek, sepse ende nuk u ngjita te Ati im; por shko te vëllezërit e mi dhe u thuaj atyre se unë po ngjitem tek Ati im dhe Ati juaj, te Perëndia im dhe Perëndia juaj”. ¹⁸ Atëherë Maria Magdalena shkoi t’jua njoftojë dishepujve se kishte parë Zotin dhe se ai i kishte thënë këto gjëra. ¹⁹ Pastaj në mbrëmje të po asaj dite, dita e parë e javës, ndërsa dyert e vendit ku qenë mbledhur dishepujt ishin të mbyllura nga frika e Judenjve, erdhi Jezusi dhe u prezantua në mes tyre dhe u tha atyre: “Paqja me ju!”. ²⁰ Dhe, si i tha këto, u tregoi atyre duart e veta dhe brinjën. Dishepujt pra, kur e panë Zotin, u gëzuan. ²¹ Pastaj Jezusi u tha atyre përsëri: “Paqja me ju! Sikurse më ka dërguar mua Ati, ashtu unë po ju dërgoj ju”. ²² Dhe, si tha këto fjalë, hukati mbi ta dhe tha: “Merrni Frymën e Shenjtë! ²³ Kujt do t’ia falni mëkatet, do t’i jenë falur, kujt do t’ia mbani, do t’i jenë mbajtur”. ²⁴ Por Thomai, i quajtur Binjaku, një nga të dymbëdhjetët, nuk ishte me ta kur erdhi Jezusi. ²⁵ Dishepujt e tjerë, pra, i thanë: “Kemi parë Zotin”. Por ai u tha atyre: “Po nuk e pashë në duart

e tij shenjën e gozhdave, dhe po nuk e vura gishtin tim te shenja e gozhdëve dhe dorën time në brinjën e tij, unë nuk do të besoj”.²⁶ Dhe tetë ditë më vonë, dishepujt ishin përsëri në shtëpi dhe Thomai ishte me ta. Jezusi erdhi, ndonëse dyert ishin të mbyllura, dhe u prezantua midis tyre dhe tha: “Paqja me ju!”.²⁷ Pastaj i tha Thomait: “Vëre gishtin këtu dhe shiko duart e mia; shtriye edhe dorën dhe vëre në brinjën time; dhe mos ji mosbesues, por besues!”.²⁸ Atëherë Thomai u përgjigj dhe i tha: “Zoti im dhe Perëndia im!”.²⁹ Jezusi i tha: “Sepse më ke parë, Thoma, ti ke besuar; lum ata që nuk kanë parë dhe kanë besuar!”.³⁰ Jezusi bëri edhe shumë shenja të tjera në prezencën e dishepujve të tij, të cilat nuk janë shkruar në këtë libër.³¹ Por këto gjëra janë shkruar që ju të besoni se Jezusi është Krishti, Biri i Perëndisë dhe që, duke besuar, ta keni jetën në emër të tij.

21

¹ Pas këtyre gjërave, Jezusi iu shfaq përsëri dishepujve pranë Detit të Tiberiadës; dhe u shfaq në këtë mënyrë:
² Simon Pjetri, Thomai i quajtur Binjaku, Natanaeli nga Kana e Galilesë, të bijtë e Zebedeut dhe dy të tjerë nga dishepujt e tij ishin bashkë.
³ Simon Pjetri u tha atyre: “Po shkoj të peshkoj”. Ata i thanë: “Po vijmë edhe ne me ty”. Dolën dhe hipën menjëherë në barkë; por atë natë nuk zunë asgjë.
⁴ Në mëngjes herët, Jezusi ndenji te bregu; megjithatë dishepujt nuk e kuptuan se ishte Jezusi.
⁵ Dhe Jezusi u tha atyre: “O djema, a keni ndonjë gjë për të ngrënë?”. Ata iu përgjigjën: “Jo!”.
⁶ Dhe ai u tha atyre: “Hidhni rretën në anën e djathtë të barkës dhe do të gjeni”. E hodhën, pra, dhe s’mundën më ta tërhiqnin nga shumica e peshqve.
⁷ Atëherë dishepulli, të cilin Jezusi e donte, i tha Pjetrit: “Është Zoti”. Simon Pjetri,

kur dëgjoi se ishte Zoti, u mbështoll me rrobë (sepse ishte i zhveshur) dhe u hodh në det. ⁸ Dishepujt e tjerë përkundrazi shkuan me barkë (sepse nuk ishin shumë larg nga toka, vetëm dyqind kubitë), duke tërhequr rrjetën plot me peshq. ⁹ Mbasi dolën në tokë, panë një zjarr me prush dhe mbi të peshk dhe bukë. ¹⁰ Jezusi u tha atyre: “Sillni këtu disa nga peshqit që zutë tani!”. ¹¹ Simon Pjetri hipi përsëri në barkë dhe nxori në tokë rrjetën, plot me peshq të mëdhenj, njëqind e pesëdhjetë e tre; dhe, megjithse ishin aq shumë, rrjeta nuk u shqye. ¹² Jezusi u tha atyre: “Ejani të hani mëngjes”. Por asnjë nga dishepujt nuk guxonte ta pyeste: “Kush je?”, duke ditur se ishte Zoti. ¹³ Atëherë Jezusi erdhi, mori bukë dhe ua dha atyre; po kështu edhe peshkun. ¹⁴ Kjo ishte e treta herë që Jezusi iu shfaq dishepujve të vet, mbasi ishte ringjallur së vdekuri. ¹⁵ Mbasi kishin ngrënë, Jezusi i tha Simon Pjetrit: “Simon nga Jona, a më do ti mua më shumë se këta?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti qengjat e mi!”. ¹⁶ Përsëri e pyeti për të dytën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Iu përgjigj: “Po, Zot, ti e di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Ki kujdes për delet e mia”. ¹⁷ E pyeti për të tretën herë: “Simon nga Jona, a më do ti mua?”. Pjetri u trishtua pse e pyeti për të tretën herë: “A më do ti mua?”, dhe iu përgjigj: “Zot, ti di çdo gjë, ti di se unë të dua”. Jezusi i tha: “Kulloti delet e mia. ¹⁸ Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se, kur ti ishe i ri, e ngjeshje vetveten dhe shkoje ku të doje; po kur të jesh plak, do t’i shtrish duart dhe dikush tjetër do të të ngjeshë e do të të çojë atje ku ti nuk do të doje”. ¹⁹ I tha këto fjalë për të bërë të ditur se me ç’vdekje ai do ta përlëvdonte Perëndinë. Dhe, si i tha këto, i tha: “Ndiqmë”. ²⁰ Dhe Pjetri u kthye dhe pa se po e ndiqte dishepulli, të cilin Jezusi e donte, ai që gjatë darkës ishte mbështetur mbi

kraharorin e Jezusit dhe kishte pyetur: “Zot, kush është ai që po të tradhton?”. ²¹ Kur Pjetri e pa, i tha Jezusit: “Zot, dhe me të ç’do të bëhet?”. ²² Jezusi iu përgjigj: “Nëse dua që ai të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet? Ti ndiqmë!”. ²³ Atëherë u hap zëri midis vëllezërve se ai dishepull nuk do të vdiste; por Jezusi nuk i kishte thënë Pjetrit se ai nuk do të vdiste, por: “Nëse unë dua që ky të mbetet derisa të vij unë, ç’të duhet?”. ²⁴ Ky është dishepulli që dëshmon për këto gjëra dhe që ka shkruar këto gjëra; dhe ne dimë se dëshmia e tij është e vërtetë. ²⁵ Janë edhe shumë gjëra të tjera që i bëri Jezusi, të cilat, po të shkruheshin një nga një, unë mendoj se nuk do të mjaftonte mbarë bota që t’i nxinte librat që do të mund të shkruheshin. Amen.

Bibla e Shenjtë
The Holy Bible in Albanian

Public Domain

Language: shqiptar (Albanian, Tosk)

Translation by: Albanian Bible Society

This Bible is in the PUBLIC DOMAIN in the United States. You may copy it freely.

2014-09-04

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 27 Jul 2020 from source files dated 12 Jun 2020

92fc4cc0-e5ee-58a5-884d-3139a6413894